Κι' ὡραῖον δένδρον τῶν θερμῶν
Χωρῶν τὸ σύνολόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐρυθραίας Σιβύλλης

50. Τονόγριφος

Τῆς Σικελίας βασιλιᾶ
Τὸν ἀναγκάζω νὰ γελᾷ
Μὲ μιὰ τοῦ τόνου κίνησι
Καὶ...ἀς μοῦ κάνῃ μήνυσι!
Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Ι. Μακρυμιχάλου

51. Αἴνιγμα

Κ' ἐγὼ δὲν ἀστειεύομαι...
—Εἶνε γι' ἀστεῖα ὥρα;—
Τὸ ἀρσενικόν μου ἔντομον,
Τὸ θηλυκόν μου χώρα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος Ἑλληνοπούλας

52. Τρίγωνον

* * * * * * =Ἀρχαῖος φιλόσοφος.
* * * * * =Τεμάχιον στενόμακρον.
* * * * =Ἀρχαῖος θεός.
* * * =Ἀντωνυμία.
* * =Ἐπίρρημα.
* =Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τοῦ 1913

53—57. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, ὅτ' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Βάρος, νότος, μέρος, εὔχυμος, δέος.
Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Εὐχὴ τῆς Μάνναις

58—60. Ἀστεῖα Παροράματα

1.— Πᾶς μὴ Ἕλλην, Βούλγαρος.
2.— Ὁ κόλαξ εἶνε σαρκοφόρος.
3.— Καινοὶ οἱ τοῖχοι καὶ τὸ μέλι ἀόραται.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φωνῆς τῆς Πατρίδος.

61. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τῶν κάτωθι λέξεων νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τοιαῦτα, ὥστε διὰ τῶν ἀρχικῶν των νὰ σχηματίζεται νῆσος τοῦ Αἰγαίου:

Πῆξις, φεύγω, ἡμέρα, πρῶτος, ἐλεύθερος, πολύ, φῶς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Προσκόπου

62. Γρῖφος

βοὴ
βοὴ βοὴ
φίλ' Θ Χ
βοὴ βοὴ
βοὴ
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βοσκοπούλας τῶν Ἄλπεων

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ιϛ'—50]

ΑΙΜΑΤΩΜΕΝΟ ΞΙΦΟΣ
Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1915

[Ιϛ'—51]

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ»

Ἐμπρὸς παιδιά, μὴ στέκεσθε καὶ μὴ ἀργοπορεῖτε· μέλη εἰς τὸν σύλλογον τρέχτε νὰ ἐγγραφῆτε.

Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι. Διεύθυνσις: Σύλλογον «Ἐθνικὸν Ἀγῶνα», Παντανάσσης 52, Πάτρας.

[Ιϛ'—13]

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ
Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1915

[Ιϛ'—49]

Ἑλληνόπαιδες! Τίς ἐξ ὑμῶν δὲν θὰ ψηφίσῃ τὸν διὰ τῆς πανουργίας του δοξάσαντα τὴν πατρίδα Ἑλλάδα

ΠΑΝΟΥΡΓΟΝ ΟΔΥΣΣΕΑ

[Ιϛ'—52]

Ὁ Σύλλογος «*Ἐθνικὸς Ἀγών*» ψηφίζει τὸ ὑπέροχον ψευδών. *ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ*

[Ιϛ'—53]

Ἀνταλλάσσω καρτ-ποστὰλ πανταχόθεν μὲ συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας τῆς Διαπλάσεως καὶ δὴ μὲ τοὺς ἐν Κρήτῃ, Κερκύρᾳ καὶ Ἀθήναις.—*Ἰτέα.* P. R. Κυπαρισσία.

[Ιϛ'—54]

Εἰς τὸν φίλον μου *ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑΝ* ὑπόσχομαι φιλικὴν ὑποστήριξιν.—*Ἐθνικὸν Ὄνειρον.*

[Ιϛ'—55]

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Τὰ ὑπὸ 5 Συλλόγων καὶ 200 ἀνεξαρτήτων φίλων των ὑποστηριζόμενα ὑπέροχα ψευδώνυμα

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ

ἐδήλωσαν ἀμοιβαίαν συνδρομὴν καὶ ὑποστήριξιν. Ἤδη ἡ Νίκη ἐξησφαλίσθη. Ζήτω ὁ νέος πανίσχυρος Συνασπισμός!

[Ιϛ'—60]

ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ»

Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι,

Ὁ ἰσχυρότατος σύλλογος «*Νέα Ἑλλάς*», ὁ καταγαγὼν θρίαμβον κατὰ τὸ δημοψήφισμα τοῦ 1913, ἐπανέρχεται εἰς τὴν Διαπλασιακὴν κίνησιν μεθ' ὅλων τῶν ἰσχυροτάτων αὐτοῦ παραγόντων. Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον ἀπηρτίσθη ὡς ἑξῆς:

Γενικὸς Ἀρχηγός: *Εὐγενὲς Ἰδανικὸν*
Ἐπανιδρυτὴς καὶ Γενικὸς Γραμ. *Πειρακτήριον*
Γενικὸς ταμίας: *Διάβολος Γιαννιώτης.*

ΤΜΗΜΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Πρόεδρος: *Ἀλβανοκτόνος Ἠπειρώτης*
Ἀντιπρόεδρος: *Ἐλεύθερος Ἠπειρώτης*
Γραμματεύς: *Λεοντόκαρδος Ἠπειρώτης*
Ταμίας: *Ἀρειμάνιος Ἠπειρώτης*
Σύμβουλοι: *Ἀτρόμητος Ἠπειρώτης*, *Ἀήττητος Ἠπειρώτης*
Διεύθυνσις· Σπυρίδωνα Λούτσην, Poste Restante Ἰωάννινα,

ΤΜΗΜΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΩΝ

Πρόεδρος: *Ἠπειρωτικὴ Δάφνη*
Ἀντιπρόεδρος: *Ἠπειρωτικὴ Αἴγλη*
Γραμματεύς: *Ἠπειρωτικὴ Δόξα*
Ταμίας: *Ἠπειρωτικὴ Μοῦσα*
Σύμβουλοι: *Ἠπειρωτικὴ Καρδιὰ*, *Ἠπειρωτικὴ Ψυχὴ*
Διεύθυνσις· Οὐρανίαν Δημητριάδου, Poste Restante, Ἰωάννινα.

Διεύθυνσις· Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ: Κωνσταντῖνον Σπέγγον, Ἰωάννινα.— Γενικοῦ Γραμματέως: Κωνσταντῖνον Μιχαηλίδην, Poste, - Restante, Ἰωάννινα.

Σπεύσατε νὰ ἐγγραφῆτε συνδρομηταί. Συνδρομὴ ἐτησία δραχμ. 2. - Ζητοῦνται πανταχόθεν δραστηριώτατοι ἀντιπρόσωποι ψευδωνυμοῦχοι.

[Ιϛ'—56]

Ἀναγνωρίζων τὴν ἀσύγκριτον ὡραιότητα τῶν ψευδωνύμων:

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ
ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

ὑπόσχομαι μετὰ τοῦ «*Ἐθνικοῦ Ἀγῶνος*» φιλικὴν ὑποστήριξιν.—*ΣΤΕΝΗΜΑΧΙΩΤΑΚΙ*

[Ιϛ'—57]

Ἰδώνην Ἰωάννου. Ἀπήντησα ὑμῖν διὰ συστημένης ἐπιστολῆς.—*Κόμης τοῦ Λουξεμβούργου (Μποσουέ).*

[Ιϛ'—58]

Ἑλληνόπουλα! Ποιός ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ ψηφίσῃ τοὺς ὑποψηφίους τοῦ «*Ἑλληνόπαιδος*», τὰ ὄνειρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὰ τοῦ παλμοῦ ἑκάστης Ἑλληνικῆς καρδιᾶς καὶ τὰς ἐλπίδας μας περικλείοντα ψευδώνυμα:

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
ΓΕΝΝΑΙΟΨΥΧΟΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ
ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

[Ιϛ'—59]

Ἕνα *Χιωτάκι* εὐχαριστεῖ *Πειρακτήριον* καὶ λοιποὺς ὁπαδοὺς ἐπανιδρυομένης «Νέας Ἑλλάδος» δι' ὑποστήριξίν των εἰς ψευδώνυμον *ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ* καὶ ὑπόσχεται αὐτοῖς φιλικὸν.... ἄσπρισμα!

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 23—29 Δεκεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν, Νικ. Κόσκορος, Εμ. Θ. Κασσαβέτης, Κούλα Α Κονταρίνη, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Μελ. Δ. Μελεάγρου, Κωνστ. Κροντηρᾶς, Ἰωάν. Δ. Γκαρώ, Μαρία Χ. Τζουαννάκου, Φριδερίκος Κ. Μάρχ, Στ. Αλ. Μακρῆς, Δημ. Θ. Κωνσταντινίδης, Παναγ. Καραλίβανος, Ἰω. Χ. Καποδίστριας, Μαρία Παναγιωτοπούλου, Ἀνδρ. Ν. Ἰγγλέσης, Ἀντ. Γλυκῆς, Δημ. Ι. Ἐλευθερίου, Δ. Σ. Πετρόπουλος.
ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Θεοδ. Σχίζας, Χρ. Ν.Δάρας.
ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Νικ. Κ. Σωτηρόπουλος.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Ν. Χ. Βασιλείου.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Σαμπεθαΐ Μ. Κουφίνο, Ἰούδας Ν. Λέβης, Σκευοῦλα Μέρτζου, Ἐλευθερία Π.Μίνω.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἐπ. Ι. Γεωργιάδης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Γεώργιος Α', Εὐτυχία Λιβαδᾶ.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Σπ. Κοΐλιας.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Β. Κ. Ἀστεριάδης.
ΛΥΡΙΟΥ: Γεώργ. Ι. Κουκουλᾶς.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ἠρ. Γ. Κοντόπουλος.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἕλλην.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Δημ. Π. Βοργιᾶς, Εὐαγ. Α. Ἀρσταῖος, Παν. Χ. Κολυβᾶς, Γεωργ. Κ. Βέγκος, Λουκᾶς Μπακοῦρος. Ἀν. Φωκειανός, Ι. Μιχαλάκος, Νονέ Γ. Ρίζικάρη, Α. Γ. Παπαζαχαρίου.
ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Εὐφημία Ι. Ρέντζου, Παπάκι.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Γ.Ν. Καμίτσης, Δούκισσα Σπάρτης.
ΣΥΡΟΥ: Α. Γ. Εὐγένιος, Ν. Π. Τσουπρακάκος.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ· Φαίδρα Μερμύρου, Ἰω. Αθ. Τσιοβαρίδης, Ὄλγα Π. Γιαννουσοπούλου, Γ. Α. Παπαλεξόπουλος.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ· Σταματίνα Στυλ. Καρύδη, Κ. Γ. Διαμαντόπουλος.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ· Ἐμ. Ξ. Στεφανίδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο. ΗΡΑΚΛΗΣ Γ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Ναυπλίῳ καὶ Γ. Ν. ΚΑΜΙΤΣΗΣ ἐν Σπάρτῃ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ
ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1915

Μὲ τὰς 420 σελίδας του.—Μὲ τὰς 460 εἰκόνας του.— Μὲ τὸν θαυμάσιον «Μικρὸν Μετανάστην»—Μὲ τὸ περιεργότατον ἀστυνομικὸν μυθιστόρημα ἡ «Κασσετίνα».—Μὲ τὰς ὡραίας «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολὰς» τοῦ Φαίδωνος.— Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται: **ΑΔΕΤΟΣ** *δραχμ. 8.—* **ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** *δραχμ. 10*

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν ὡρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχ. ἐπιταγῆς

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία	φρ. 10.—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος *Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰανουαρίου 1916* *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 6*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Αὐτὸ τοῦ ἔκαμε μεγάλη, καταπληκτικὴ ἐντύπωσι κ' ἐσυλλογίσθη: «Ἂν μποροῦσα νὰντικαταστήσω, μόνο γιὰ λίγα λεπτά, ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ταμίας, θὰ μοῦ ἦταν εὐκολώτατο νὰ ὑπεξαιρέσω ἕνα ποσὸν σημαντικό. Μὰ τὴν ἀλήθεια ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸ μελετήσω.»

Καὶ ἀφοῦ ἔρθασε 'ς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, ἄρχισε νὰ συλλογίζεται μεθοδικώτατα, μὲ τί τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ τολμηρὸ σχέδιό του.

Τὴ μιὰ κατόπι τῆς ἄλλης, ἐπεσκέφθη τὰς κυριωτέρας Τραπέζας τοῦ Παρισιοῦ, γιὰ νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ ἐξοικειωθῇ κάπως μὲ τὴ λειτουργία αὐτῶν τῶν καταστημάτων. Τότε ἔβαλε στὸ μάτι τὴν Πιστωτικὴ Τράπεζα. Κ' ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς προτιμήσεως ἦταν μιὰ περίπτωσις, ποὺ τοῦ φάνηκε πολὺ εὐνοϊκὴ γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ σχεδίου του.

Ἐμεγάλωναν τὸ κτίριο, κι' ἀφοῦ ἐσπούδασε τὰ κατατόπια, ὁ νέος παρετήρησε ὅτι οἱ ἐργάται ποὺ ἔκαναν αὐτὸ τὸ μεγάλωμα, ἔφθαναν στὸ γιαπὶ των ἀπὸ τὸν ἴδιο ἐσωτερικὸ διάδρομο, ποὺ ἐχρησίμευε γιὰ νὰ μπαίνουν καὶ οἱ ὑπάλληλοι στὰ γραφεῖα των.

Τὸ προσωρινὸ αὐτὸ ἀνακατωμα τοῦ ἄρεσε. Ἐδῶ ἐστήριξε ὅλο του τὸ σχέδιο. Καὶ σὲ δυὸ μῆνες, ἀφοῦ τὸ κατέστρωσε μὲ ὅλες τὶς λεπτομέριες, ἄρχισε πιὰ νὰ προετοιμάζῃ τὴν ἐκτέλεσι.

***

Ἀλλὰ τοῦ ἐχρειάζετο κι' ἕνας βοηθός, ἕνας ἀκούσιος συνένοχος ἤ, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀληθινὴ λέξι, ἕνα θῦμα.

Ἄργησε νὰ τὸ διαλέξῃ. Ὁ Ἀγκλὰς ἔπρεπε πρῶτα νὰ σπουδάσῃ τὴν φυσιογνωμίας ὅλων τῶν ταμιῶν τοῦ καταστήματος. Τέλος ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸν Σομώ, ποὺ ἦταν, καθὼς γνωρίζομε, ταμίας στὴ θυρίδα τῶν πληρωμῶν.

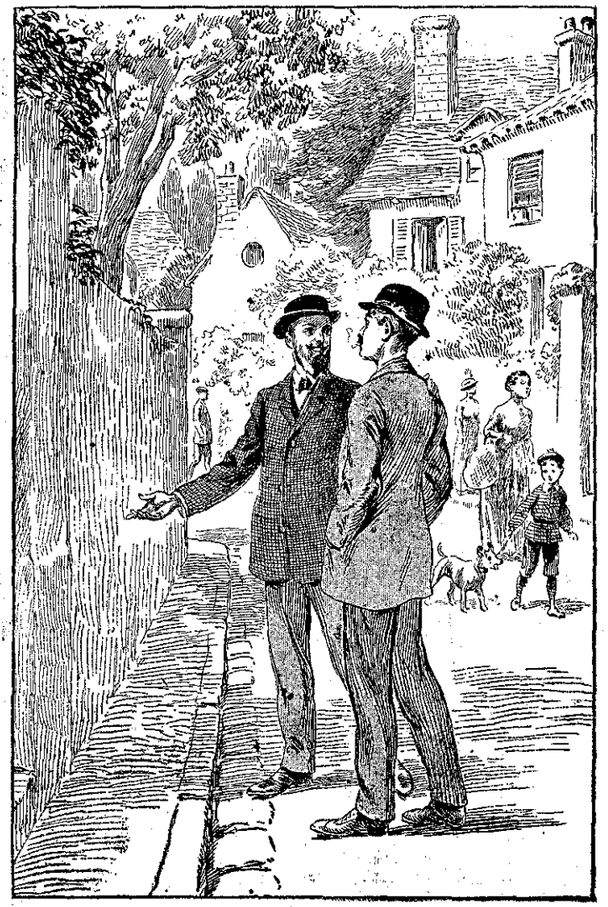

«Ἐπιτέλους ὁ πάρα πολὺ εὔπιστος ταμίας ὡδήγησε τὸν καινούργιο του φίλο στὸ σπιτάκι τῆς Ἀσνιέρης» (Σελ. 45, στ. γ'.)

Γιατὶ ὁ Ἀγκλὰς ἐδιάλεξε αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο κι' ὄχι κανένα ἄλλον;

Γιατὶ ὁ Σομώ, μὲ τὰ γένεια του εἶχε μορφὴ χαρακτηριστικὴ καὶ τὸ ἴδιο σχεδὸν ἀνάστημα, τὸ ἴδιο σῶμα μὲ τὸν Ἀγκλάς. Καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σατανικοῦ του σχεδίου, αὐτὸ ἦταν ἀπαραίτητο.

Ἀφοῦ βρῆκε τὸ θῦμα, ὁ Ἀγκλὰς ἐπροσπάθησε νὰ τὸ σχετισθῇ. Δὲν ἦταν δύσκολο. Ὁ Σομώ, ποὺ κατοικοῦσε σὲ προάστειο, ἔτρωγε συχνότατα τὸ μεσημέρι σ' ἕνα μικρὸ ρεστωρὰν τῆς ὁδοῦ Μισοντιέρ, ὅπου ἐσύχναζαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὑπάλληλοι τῆς Πιστωτικῆς. Ὁ Ἀγκλάς, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε καὶ τὸν κατασκόπευε, τὸ ἔμαθε. Ἄρχισε τότε νὰ πηγαίνῃ κι' αὐτὸς 'ς ἐκεῖνο τὸ ἐστιατόριο κ' ἐπιτέλους ἔπιασε γνωριμία μὲ τὸν Σομώ.

Ὅσο ψυχρὸς καὶ ἀποκρουστικὸς κι' ἂν ἦταν συνήθως ὁ Ἀγκλάς, ὅταν ὅμως ἤθελε νὰ ἑλκύσῃ κανένα, ἤξευρε νὰ γίνεται συμπαθητικός. Ἄκακος κι' ἀπονήρευτος, ὁ ταμίας δὲν ἄργησε νὰ αἰσθανθῇ φιλίαν γιὰ τὸν καλὸν ἐκεῖνο νέο τὸν ἥσυχο, τὸν ἔξυπνο κι' ἐργατικό, ποὺ τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴ ζωή του, γιὰ τὰ δυστυχήματά του γιὰ τὴν ἐργασία του καὶ γιὰ τὴν ἀγαπημένη του ἀδελφούλα... Ἔτρωγαν μαζὶ καθεμέρα καὶ σὲ λίγες ἑβδομάδες οἱ δύο ἄνδρες ἔγειναν φίλοι στενοί. Ἐπιτέλους, μιὰ μέρα, ὁ πάρα πολὺ εὔπιστος ταμίας

ὡδήγησε τὸν καινούργιο του φίλο στὸ σπιτάκι τῆς Ἀσνιέρης.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἦταν χαμένος!

* * *

Ἂς γυρίσωμε τώρα στὴν ὡραία Κολέττα, ποῦ τὴν ἀφίσαμε νὰ παίζῃ κοντσίνα μὲ τὴν θυρωρό.

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ δὲν ἐβάσταξε πολύ, γιατὶ ἔξαφνα ἀκούσθηκε ἕνα κλειδί, ποῦ μπῆκε ἀπέξω στὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας τοῦ διαδρόμου. Ἡ κυρία Εὐρυδίκη τινάχθηκε τρομαγμένη.

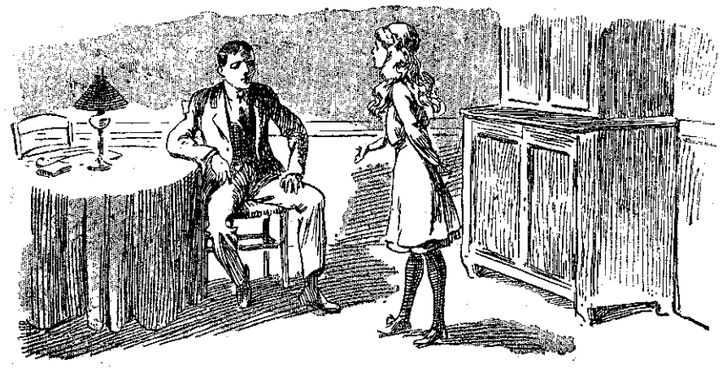

«Διάβασες πολλὲς φορὲς αὐτὸ τὸ φυλλάδιο ;....» (Σελ. 47, στ. α΄.)

— Ὁ ἀδελφός σου! εἶπε. Νὰ κρύψουμε τὰ χαρτιά... καὶ τὴν μποτίλλια!

Ὀρθὴ μπροστὰ στὸ τραπέζι καὶ κόκκινη σὰν μαθήτρια ποῦ τὴν πιάνει ἡ κυρία νὰ κάνῃ καμμιὰ ἀταξία, ἡ καλὴ γυναῖκα προσπαθοῦσε διαστικὰ νὰ μαζέψῃ καὶ νὰ κρύψῃ τὴν τράπουλα. Ἀλλὰ ἡ Κολέττα δὲν τὴν βοηθοῦσε καθόλου. Ἡ μικρούλα μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιὰ ἦταν πιὸ εἰλικρινής, πιὸ ὑπερήφανη· καὶ δὲν τὴν ἔμελε καθόλου ἂν θὰ τὴν ἔπιανε ὁ ἀδελφός της σὲ μιὰ διασκέδασι, ποῦ δὲν εἶχε κανένα σκοπὸ νὰ τοῦ τὴν κρύψῃ. Ὅταν ὁ Ἀγκλὰς μπῆκε στὴ μικρὴ τραπεζαρία, ἡ Κολέττα ὥρμησε, τὸν ἐφίλησε καὶ τοῦ εἶπε μὲ χαρά:

— Ἦλθες τελοσπάντων, Εὐτύχιε!... Δόξα σοι ὁ Θεός!... Ἂν ἤξερες πῶς ὀτανοχωριόμουν ὁλομόναχη!

— Ἔκαμες τουλάχιστο τὰ μαθήματά σου; ρώτησε ξηρὰ ὁ ἀδελφός, ἁπλώνων τὸ χέρι στὸ τραπέζι, γιὰ νὰ πάρῃ τὰ τετράδια τῆς Κολέττας.

Τότε εἶδε τὸ συγχυσμένο πρόσωπο τῆς θυρωροῦ καὶ τὰ χαρτιὰ σκορπισμένα ἐπάνω στὰ βιβλία, καὶ ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ τετράδια, εἶπε:

— Τὴν ἀντιγραφή σου τὴν ἄρισες στὴ μέση· τὰ προβλήματά σου οὔτε κἂν τἄρχισες!...

— Μά, ἀδελφούλη μου, ἀποκρίθηκε ἡ μικρούλα μὲ τὸ θελκτικώτερό της χαμόγελο, ἔχω ἀλόμη καιρό... Ἡ κυρία Εὐρυδίκη εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ ἔλθῃ νὰ μοῦ κάμῃ λίγη συντροφιά.... ἐννοεῖς λοιπόν....

— Ἐννοῶ, εἶπε ὁ Ἀγκλὰς μὲ θυμό, ὅτι ἡ κυρία Εὐρυδίκη θἄκανε καλλίτερα νὰ μὴν ἔρχεται ἐδῶ νὰ σὲ διακόπτῃ ἀπὸ τὰ μαθήματά σου καὶ νὰ δειάζῃ τὴς μποτίλλιες μου!....

Ὁ τρόπος αὐτός, ἀσυνείθιστος γιὰ τὸν ψυχρό, ἀλλὰ πάντα εὐγενικὸν Ἀγκλάς, ἔκαμε καὶ τὴ θυρωρὸ νὰ θυμώσῃ.

— Πολὺ καλά, κύριε! ἐφώναξε. Ἀφοῦ τόσο λίγο ἐκτιμᾶτε τὴ φροντίδα ποῦ εἶχα γι' αὐτὸ τὸ παιδί, ξέρω ἐγὼ τί θὰ κάνω στὸ ἑξῆς. Δὲν θὰ μὲ νοιάσῃ πιὰ οὔτε τόσο καὶ θὰ τἀφίσω ὁλομόναχο, σὰν τὸ σκυλί, ὁλόκληρες ἡμέρες.

Ἡ Κολέττα ἐνόμισε χρέος της νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν θυρωρό· καί, χαϊδεύουσα τὸν ὦμο τοῦ μεγάλου της ἀδελφοῦ, τοῦ εἶπε μὲ τὴ γλυκειά της φωνή:

— Ἡ κυρία Εὐρυδίκη, Εὐτύχιε, ἔχει δίκηο.... Ξέρω, ὅτι κάνεις γιὰ μένα ὅ,τι μπορεῖς· ἀλλὰ δὲν μπορεῖς καὶ νὰ κάθεσαι στὸ σπίτι γι' ἀγάπη μου... Δὲν σὲ βλέπω σχεδὸν καθόλου κι' αὐτό, σὲ βεβαιῶ, μὲ λυπεῖ πολύ...

Ὁ Ἀγκλὰς δὲν ἀποκρίθηκε τίποτα στὴν ἀδελφή του καὶ ἄρπαξε τὴν θυρωρὸ νὰ φύγῃ χωρὶς λέξι. Ἔβλεπες εὔκολα, ὅτι ἦταν ἀφηρημένος, ἀνήσυχος, νευρικός, μὲ ὅλη τὴν προσπάθεια ποῦ ἔκανε γιὰ νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτό του.

— Ἐλᾶτε, κύριε Ἀγκλάς, τοῦ εἶπε καθὼς ἔφευγε ἡ κυρία Εὐρυδίκη· μὴν κάνετε τὸν κακό, ἐνῷ εἶσθε καλός. Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει καὶ σᾶς ἐκτιμᾷ. Ἀλλὰ ἕνας νέος εἰκοσιεπτὰ χρονῶν μπορεῖ νὰ καταλαβαίνῃ ἀπὸ ἀνατροφὴ ἑνὸς μικροῦ κοριτσιοῦ;...

— Καλά, καλά, ἐφώναξε Ἀγκλάς, φθάνει πιά. Θὰ σκεφθῶ ἐγὼ κανένα τρόπο, γιὰ νὰ μένῃ στὸ ἑξῆς ἡ Κολέττα λιγώτερο μόνη.

— Τώρα μιλᾶτε σωστά, κύριε Ἀγκλάς. Ἀντίο σας! καὶ ὅ,τι εἴπαμε, νερὸ κι' ἀλάτι.

* * *

Ἅμα ἔμειναν οἱ δυό τους, ἡ Κολέττα, γιὰ νὰ ἐξευμενίσῃ τὸν μεγάλο της ἀδελφό, ἠθέλησε νὰ τοῦ δείξῃ τὰ μαθήματά της, ὅπως ἔκανε κάθε βράδυ, ὅταν τοὐλάχιστον ὁ Ἀγκλὰς δὲν ἐγύριζε πολὺ ἀργά.

Ἀλλ' αὐτὸς ἀπώθησε τὰ τετράδια καὶ εἶπε:

— Ὄχι, Κολέττα. Ἔχω ἐργασία.

Ἡ Κολέττα δὲν ἐπέμεινε καί, χορεύοντας στὴ μικρὴ κάμαρα, ποῦ τὴν ἐφώτιζαν ὅλη τὰ χρυσᾶ της μαλλιά, ἐφώναξε:

— Ἔλα λοιπὸν νὰ φᾶμε, ἀδελφούλη! Ἔχω μιὰ πεῖνα. Καὶ σύ;...

— Ὄχι τόσο, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀγκλάς. Φάγε σὺ καὶ ἅμα πεινάσω, τρώγω κ' ἐγώ.

Ἡ μικρούλα ἐκάθισε μόνη μπροστὰ σ' ἕνα γεῦμα ἀπὸ κρύα φαγητά. Ἡ ὑπηρέτρια, ποῦ πήγαινε ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ μεσημέρι, τοὺς ἐμαγείρευε γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ἐνῷ ἡ Κολέττα, μὲ μεγάλη ὄρεξη κατεβρόχθιζε μιὰ φέτα βραστὸ κρέας καὶ μιὰ σαλάτα ἀπὸ πατάτες, ὁ Ἀγκλὰς πῆγε στὴ βιβλιοθήκη του, τράβηξε ἕνα βιβλίο κι' ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζῃ μὲ προσοχή.

Ἡ Κολέττα ἔχασεν ἐπιτέλους τὴν ὑπομονή, σηκώθηκε θαρρετά, τοῦ τὸ ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὰ εἶνε καιρὸς τώρα γιὰ διάβασμα; Ἔπειτα, αὐτὸ τὸ βιβλίο θὰ τὸ ξέρῃς ἀπέξω, ἀφοῦ εἶνε δικό σου.

Ὁ Ἀγκλὰς ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του

«Ὁ Ἀγκλάς, ἀντὶ νὰ γράψῃ...»

κ' ἐκύτταξε τὴν ἀδελφή του ἔκπληκτος.

— Πῶς ξέρεις ἐσύ, ρώτησε, ὅτι αὐτὸ τὸ φυλλάδιο εἶνε δικό μου; τὸ διάβασες;

Ἡ Κολέττα ἔγεινε κατακόκκινη· ἀλλὰ μὲ τὴ συνειθισμένη της εἰλικρίνεια, δὲν ἐδίστασε νὰ ποκριθῇ:

— Δὲν μοῦ τὸ εἶχες ἀπαγορεύσῃ. Εἶδα τὄνομά σου στὸ ξώφυλλο καὶ περίεργη νὰ ἰδῶ τί γράφεις, τὸ ἄνοιξα.

Ὁ τελειόφοιτος τῆς ἰατρικῆς σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν πιστεύω νὰ κατάλαβες πολλὰ πράγματα ἀπ' αὐτό! εἶπε.

— Πῶς; ἔκαμε ἡ Κολέττα σοβαρά· μιλεῖς γιὰ ἕνα φάρμακο, ἕνα δηλητήριο, ποῦ λέγεται ἰνδικὴ κάνναβις. Κ' ἐνόησα πολὺ καλά, ὅτι αὐτὸ τὸ φάρμακο μπορεῖ νὰ ποκοιμίσῃ ἕναν ἄνθρωπο, κατὰ πολὺ περίεργο τρόπο...

— Ἀλήθεια, κατεργαρούλα;...

Ὅσον δυσαρεστημένος κι' ἂν ἦταν ποῦ ἐδιάβασεν ἐκεῖνο τὸ βιβλίο ἡ ἀδελφή του, ὁ Ἀγκλὰς ἐφαίνετο κ' εὐχαριστημένος ποῦ τὸ ἐνόησε. Αὐτὸ ἐσήμαινε, ὅτι ἦταν τόσο καλογραμμένο, ὥστε νὰ τὸ ἐννοῇ κ' ἕνα παιδί. Γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, ἐξακολούθησε νὰ τὴν ἐξετάζῃ:

— Καὶ πῶς ἐνεργεῖ αὐτὸ τὸ φάρμακο;

Ἡ Κολέττα συλλογίσθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα, διαμιᾶς, ἄρχισε σὰ νἄλεγε τὸ μάθημά της:

— Ἡ Ἰνδικὴ Κάνναβις εἶνε φυτὸν ποῦ τὸ συλλέγουν στὰς ὄχθας τοῦ Γάγγου. Εἶνε ναρκωτικὸ δραστήριο καὶ ἀκίνδυνο, γιατὶ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ δίδῃ μιὰ δόσι ὕπνου, ἀκριβῶς ἀνάλογη μὲ τὴ δόσι τοῦ ναρκωτικοῦ.

— Τότε λοιπόν, ρώτησε ἀκόμη πιὸ ἔκπληκτος ὁ Ἀγκλάς, διάβασες πολλὲς φορὲς αὐτὸ τὸ φυλλάδιο; τὸ ἔμαθες ἀπέξω;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ἡ Κολέττα, ἀλλὰ μοῦ ἔμεινε στὴ μνήμη γιατὶ εἶνε δικό σου... Στὸ σχολεῖο, ὅταν μὲ ρωτοῦν: «τί δουλειὰ κάνει ὁ ἀδελφός σου;» τοὺς λέω: «εἶνε σοφός· γράφει βιβλία γιὰ τὴν Ἰνδικὴ Κάνναβι». Κ' αὐτὸ μὲ κάνει νὰ καμαρώνω μπροστὰ στὴς μαθήτριες καὶ στὴς δασκάλες.

Ὁ Ἀγκλὰς ἐχαμογέλασε ἀπὸ εὐχαρίστησι. Κ' ἡ Κολέττα, ποῦ εἶχε τελειώσῃ τὸ γεῦμά της, ἐπῆρε τότε θάρρος, ἐκάθησε στὰ γόνατα τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ ξεφυλλίζουσα τὸ βιβλίο, ἐξακολούθησε:

— Εἶνε ὅμως καὶ κάτι τί ποῦ δὲν τὸ κατάλαβα. Νά, αὐτοὶ οἱ πίνακες ποῦ πιάνουν τόσες σελίδες... Τί σημαίνουν;

— Ἄ, αὐτοὶ οἱ πίνακες, ἀποκρίθηκε ὁ συγγραφεὺς τοῦ φυλλαδίου, εἶνε οἱ λογαριασμοὶ ποῦ δείχνουν, κατὰ προσέγγισιν δύο δευτερολέπτων, τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου ποῦ προξενοῦν αἱ διάφοροι δόσεις τοῦ φαρμάκου. Ἐννόησες;

— Ναί, ἐψιθύρισε σκεπτικὴ ἡ Κολέττα. Ὥστε... ἂν πιῇ κανεὶς ἕνα ποτηράκι ἀπ' αὐτὸ τὸ γιατρικό, ξέρεις πόσην ὥρα θὰ κοιμηθῇ;

— Ἀκριβέστατα! ἀρκεῖ νὰ μετρήσω τὴ χωρητικότητα τοῦ ποτηριοῦ.

— Μ' αὐτὸ εἶνε καταπληκτικό! ἐφώναξε μὲ θαυμασμὸ ἡ μικρούλα. Καὶ τὸ βρῆκες μόνος σου; Μπράβο, ἀδελφούλη!

Ὁ Ἀγκλὰς ἐπικροτέλασε καὶ εἶπε:

— Ἐννοεῖται· ἂν ἡ κακοτυχία δὲν μανάγκαζε νὰ διακόψω τὴς σπουδές μου, θὰ ἔκανα γρήγορα μεγάλο ὄνομα στὴν ἐπιστήμη. Τώρα, εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ γυρίζω καὶ νὰ μαζεύω Ἀγγελίες. Ἂς εἶνε... δὲν θὰ μείνω ἔτσι πάντα!...

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

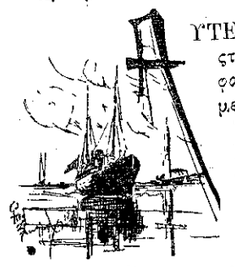

ΤΕΣ τὴς ἡμέρες, στὰς Ἀθήνας, φανερώθηκε μιὰ μεγάλη κλοπή. Ἕνας ὑπάλληλος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης συνεννοήθηκε μ' ἕνα νέο καὶ τοῦ ἔδινε νὰ εἰσπράττῃ ἐντάλματα, ποῦ τὰ ἑτοίμαζε καὶ τὰ πλαστογραφοῦσε ὁ ἴδιος. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἔκλεψαν καὶ μοιράσθηκαν οἱ δυό τους καμμιὰ ἑξηνταριὰ χιλιάδες καί, ἂν ἡ κλοπὴ δὲν φανερώνουνταν τόσο γρήγορα, εἶχαν σκοπὸ νὰ βάλουν στὸ χέρι ἕνα-δυὸ ἑκατομμύρια. Τὸ περίεργο καὶ τὸ συγκινητικό, ἂν θέλετε, 'ς αὐτὴ τὴ βρωμοδουλειά, εἶνε ὅτι ὁ νέος, ὁ συνένοχος τοῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου, εἶνε ἕνας δυστυχισμένος φθισικός, ποῦ ἐσκόπευε νὰ πάρῃ τὰ χρήματα καὶ νὰ πάῃ 'ς ἕνα σανατόριο τῆς Ἑλβετίας, γιὰ νὰ...πεθάνῃ. Ὁ πτωχὸς ἤθελε νὰ περάσῃ εὐτυχισμένος τὴς τελευταῖες τοὐλάχιστον ἡμέρες τῆς ζωῆς του...

Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια, ἡ ἱστορία του δὲν σᾶς θυμίζει τὸν Εὐτύχιο Ἀγκλάς; Ἔτσι κι' αὐτὸς κατώρθωσε νὰ βάλῃ στὸ χέρι, ἀπὸ μιὰ Τράπεζα τοῦ Παρισιοῦ, ἕνα ἑκατομμύριο. Ἡ διαφορὰ εἶνε, ὅτι ὁ Ἀγκλάς, καθὼς θὰ ἰδῆτε ἄμα προχωρήσῃ λιγάκι ὁ «Μικρὸς Ἑρρῖκος Δαλλινύ», ἔκαμε τὴ δουλειά του καλλίτερα, τεχνικώτερα καὶ ὅτι ὁ ταμίας τῆς Τραπέζης, ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος Σομώ, δὲν ἦταν συνένοχος τοῦ νέου, ἀλλὰ θῦμά του. Κι' ἄλλη ἀκόμη διαφορά: τὴ μεγάλη καὶ τὴ γρήγορη περιουσία ὁ Ἀγκλάς, ποῦ ἦταν πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του, τὴν ἤθελε ὄχι γιὰ νὰ πεθάνῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ ζήσῃ εὐχαριστημένος. Γι' αὐτὸ σκέφτηκε κι' ἀπεφάσισε νὰ πλουτήσῃ μ' ἕνα ἔγκλημα, μὲ μιὰ κλοπή· ἄλλο ζήτημα, ἂν ἐλογάριαζε χωρὶς τὸν ξενοδόχο, ποῦ 'ς αὐτὴ τὴν περίστασι εἶνε ὁ μικρὸς Ἑρρῖκος. Καθὼς θὰ ἰδῆτε ἀργότερα, αὐτὸς ξεσκεπάζει τὸν Ἀγκλὰς καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ τιμωρηθῇ μονάχος του μὲ τὸν τρόπο ποῦ ἄξιζε τὸ φοβερό του ἔγκλημα. Γιατὶ ὁ ἄθλιος δὲν ἔκλεψε μόνο τὰ χρήματα τῆς Τραπέζης, ἀλλὰ εἶχε πάρῃ καὶ στὸ λαιμό του τὸν πτωχὸ ταμία μὲ ὅλη του τὴν οἰκογένεια.

Τέτοια, βλέπετε, γίνονται στὸν κόσμον συχνά. Ἀκόμη κι' ἐδῶ, ὅπου ἡ ἐγκληματικότης δὲν εἶνε τόσο...προωδευμένη, ὅσο στὴς μεγαλουπόλεις τῆς Εὐρώπης, ἔχομε κρούσματα σὰν τὸ προχθεσινὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης. Καὶ ἂν τὰ περιγράφουν καὶ σᾶς τὰ μανθάνουν παιδαγωγικοὶ μυθιστοριογράφοι σὰν τὸν Ἰούλιο Σανσέλ, δὲν τὸ κάνουν βέβαια μόνο γιὰ νὰ σᾶς διασκεδάζουν, ἀλλὰ προπόντων γιὰ νὰ σᾶς δείχνουν τὰ κακά, τὰ φοβερὰ ἐπακόλουθα ποῦ ἔχει τὸ ἔγκλημα γιὰ τὸν ἐγκληματία. Ἔξαφνα ὁ φθισικὸς νέος τῆς πραγματικότητος, ποῦ ὀνειρεύθηκε νὰ περάσῃ τὴς τελευταῖες του ἡμέρας στὸ Δαβὸς, μὲ ὅλες τὴς ἀναπαύσεις, ποῦ θὰ μποροῦσαν καὶ νὰ παρατείνουν τὴ ζωή του, θὰ κλεισθῇ σὲ μιὰ φυλακή, ὅπου θὰ πεθάνῃ γρηγορώτερα. Τὸ ἴδιο κι ὁ Ἀγκλὰς τοῦ μυθιστορήματος. Κυνηγοῦσε μιὰ εὐτυχισμένη ζωή, ὅλο διασκέδασι καὶ ἀπόλαυσι, χωρὶς ἐργασία, καὶ βρῆκε τὸν οἰκτρότερο θάνατο.

Τέτοιος εἶνε ὁ νόμος τῆς ζωῆς. Ὅσοι ἔχουν κάποιαν εὐφυία ἢ ἐπιτηδειότητα, δὲν μποροῦν νὰ τὴ μεταχειρίζωνται γιὰ τὸ κακό, γιὰ τὸ ἔγκλημα, γιὰ τὴν κλοπή. Ἂν εἶνε εὐτυχεῖς, θὰ δυστυχήσουν. Ἂν εἶνε δυστυχεῖς, θὰ γίνουν περισσότερο. Δὲν ὑπάρχει παράδειγμα κλέπτου καταχραστοῦ, ἀπατεῶνος, ποῦ νὰ ἐπλούτησε καὶ νὰ ἔζησε ἥσυχος. Ὅλοι αὐτοὶ φανερώνονται στὸ τέλος καὶ δυστυχοῦν. Ὅση κι' ἂν εἶνε ἡ εὐφυία των, κάνουν τὴ μεγαλήτερη κουταμάρα τοῦ κόσμου ποῦ δὲν τὴ μεταχειρίζονται πάντα μὲ τιμιότητα. Μόνον ὁ τίμιος ζῆ εὐτυχής, καὶ ὅταν εἶνε κανεὶς ἔξυπνος, ἔχει τόσα τίμια μέσα γιὰ νὰ πλουτήσῃ! Αὐτὸ διδάσκει ἡ πεῖρα τῆς ζωῆς, καὶ αὐτὸ διδάσκονται τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὰ παιδαγωγικὰ μυθιστορήματα, ποῦ ἀντικαθιστοῦν τὴν πεῖρα. Πολλὰ ἀπ' αὐτά, ὅπως ὁ «Μικρὸς Ἑρρῖκος Δαλλινύ», εἶνε διασκεδαστικὲς ἱστορίες τεχνικῶν ἐγκλημάτων καὶ ἀκόμη πιὸ τεχνικῶν ἀνακαλύψεων. Ἀλλὰ ὅπως περιγράφεται ἡ ἀρετή, γιὰ νὰ τὴν ἀγαπᾷ κανεὶς καὶ νὰ τὴν μιμῆται, ἔτσι περιγράφεται καὶ ἡ κακία, γιὰ νὰ τὴν ἀποστρέφεται καὶ νὰ τὴν ἀποφεύγῃ.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

—Εἶνε ἀλήθεια; ἐπαναλαμβάνει, κρατῶν τὸ ἱδρωμένον μέτωπόν του. Θέ μου!

Μαζεύει πάλιν τὰ σκόρπια χαρτιά, καὶ ἕνα-ἕνα τὰ διαβάζει ὅλα...

Ἡ ἀνάγνωσις αὐτὴ τὸν ἀπορροφᾷ τόσον, ὥστε δὲν ἔχει πλέον ἀντίληψιν οὔτε τοῦ τόπου, οὔτε τοῦ χρόνου. Λησμονεῖ, ὅτι εὑρίσκεται μέσα εἰς ἓν ἁμάξι, τὸ ὁποῖον τὸν πηγαίνει εἰς τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον. Δὲν ἐννοεῖ κἀν ἀπὸ πόσην ὥραν τρέχει τὸ ἁμάξι αὐτό. Κι' αἰσθάνεται τὴν μεγαλητέραν ἔκπληξιν, ὅταν ὁ ἁμαξιλάτης τὸ σταματᾷ καὶ μία βραχνὴ φωνὴ τὸν εἰδοποιεῖ:

— Ὁ κύριος μαρκήσιος ἔρθασε!

— Πῶς; κάμνει ἀναπηδῶν ὁ κ. Δερινύ. Ἔφθασα;.. Μὰ ποῦ εἶμαι λοιπόν;

— Εἰς τοῦ Σίμωνος τοῦ Σκυλοκεφάλου!

. . . . . .

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κύριος Χόλκερ καὶ ἡ κόρη του, ποῦ γνωρίζουν τὸ μυστικόν, περιμένουν ἀνυπομόνως τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ μαρκησίου.

Ἐδράδυασε, καὶ ὁ Ἀμερικανός, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ νησυχῇ σοβαρῶς, ἑτοιμάζεται νὰ μεταβῇ εἰς τὴν φυλακήν, διὰ νὰ ἰδῇ τί ἀπέγεινεν ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ δικηγόρος Ροβέρτος Σαρπαντιέ.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ φορεῖ τὸ ἐπανωφόρι του, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Βασιλικοῦ Ξενοδοχείου, τὸν πλησιάζει ἕνας ἐφημεριδοπώλης καὶ τῷ ἐγχειρίζει ἕνα γραμματάκι κλειστόν. Καὶ ἐνῷ ὁ κομιστὴς φεύγει χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ὁ κ. Χόλκερ τὸ ἀποσφραγίζει καὶ ἀναγινώσκει:

«Διὰ τὸ συμφέρον σας, διὰ τὸ συμφέρον τῆς κόρης σας, μὴ μείνετε οὔτε ἡμέραν περισσότερον εἰς τὸ Λονδῖνον!»

«— Ὄχι δά! ψιθυρίζει ὁ Ἀμερικανός. Κ' ἑκατὸν ἡμέρες ἐν ἀνάγκῃ θὰ μείνω! Τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ φίλος μου τοῦ κ. Δερινὺ ἔχει, ξεύρετε, τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ νέος ποῦ κατεδικάσθη εἰς πενταετῆ καταναγκαστικὰ ἔργα, δὲν εἶνε ὁ κλέπτης «Ρ» ἀλλὰ ὁ ντέτεκτιβ Μωρὶς Ζιλάρ.

— Ἀλήθεια;! ἀνέκραξεν ὁ Ἀμερικανός, προσποιούμενος μεγάλην ἔκπληξιν· μὰ γιατὶ θὰ ἐπήγαιναν στὸ Ντροῦλι, φεύγοντες ἀπὸ ἐδῶ;

— Γιὰ νὰ πάρουν ἕνα κομμάτι ἀπὸ κάποιαν ἐπιστολήν, ποῦ ἔγραψεν ὁ κατάδικος, ὀλίγας στιγμὰς μετὰ τὴν σύλληψίν του, εἰς τὴν ἀστυνομίαν τοῦ Ντροῦλι. Ὁ φίλος τοῦ Μαρκησίου θὰ παραβάλῃ τὸ γράψιμον αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς μὲ τὸ γράψιμον τοῦ Ζιλλάρ, διὰ βεβαιωθῇ πλέον, ὅτι ὁ συλληφθεὶς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἦτο ὁ ντέτεκτιβ.

Τὰς πληροφορίας αὐτὰς ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς ἔδωσε τόσῳ μᾶλλον προθύμως, καθ' ὅσον ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ ἐπισκέπτης του ἦτο ὁ ζάπλουτος Ἀμερικανός, ἡ εἰκὼν τοῦ ὁποίου εἶχε δημοσιευθῇ εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας. Ὁ κ. Χόλκερ τὸν εὐχαρίστησε θερμῶς, τὸν ἀπεχαιρέτησε καὶ ἔτρεξε, μὲ δεύτερον αὐτοκίνητον, εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τοῦ Ντροῦλι.

Καὶ ἐδῶ ἐπίσης τὸν ἐπληροφόρησαν ἀμέσως, ὅτι ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Ροβέρτος Σαρπαντιὲ εἶδαν μιὰ στιγμὴν τὸν κ. Ἀστυνόμον καὶ ἀνεχώρησαν πρὸ πολλῶν ὡρῶν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τοῦ εἴπουν ποῦ θὰ ἐπήγαιναν.

Ὁ κ. Χόλκερ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἡτοιμάζετο νὰ ἀναβῇ πάλιν εἰς τὸ ἁμάξι, τὸν ἐπλησίασε μία μικρὰ ἀνθόπωλις καί, τείνουσα ἕνα μπουκετάκι ἀπὸ μενεξέδες, ὑψώθη εἰς τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν της καὶ τῷ ἐψιθύρισε γαλλιστί:

«— Φυλαχθῆτε!»

Δυστυχῶς ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ ἀγνοεῖ τὴν γλῶσσαν τοῦ Βίκτωρος Οὐγγὼ καὶ ἡ λέξις αὐτὴ δὲν τῷ λέγει τίποτε, Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μικρὰ τοῦ τὴν ξαναλέγει δυὸ τρεῖς φορές, τὴν ἐπαναλαμβάνει μαζί της μηχανικῶς καὶ ὁ Ἀμερικανός. Ἐκείνη τότε, νομίσασα ὅτι ὁ κύριος τὴν ἐνόησε, τρέπεται εἰς φυγὴν κ' ἐξαφανίζεται, πρὶν συνέλθῃ ὅ κ. Χόλκερ ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν του.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ**

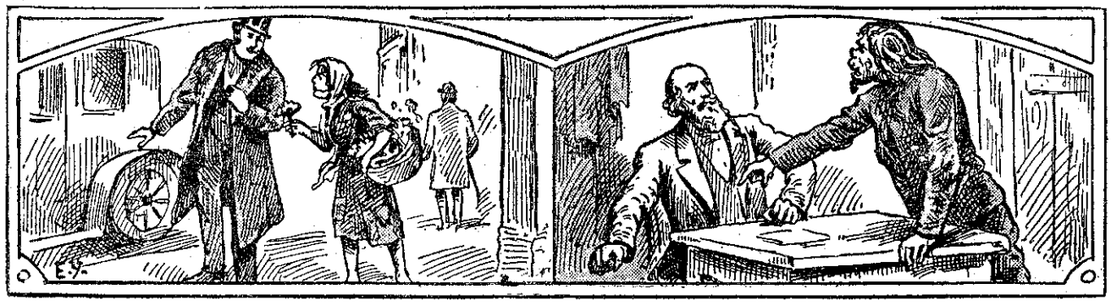

φάλου! ἀπαντᾷ ἕνας ἄνθρωπος μὲ κασκέττον, ποῦ εἶχεν ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα τοῦ αὐτοκινήτου του. Μπράβο, Ροβέρτε! ἐξακολουθεῖ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν σωφέρ. Καλὰ τὰ κατάφερες! Εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐσέ.

Ὁ μαρκήσιος τρίβει τὰ μάτια του, νομίζων ὅτι ὀνειρεύεται.

Τὸ αὐτοκίνητον εἶχε σταθῇ εἰς τὸ ἄκρον ἑνὸς μικροῦ δάσους, πλησίον ταπεινοῦ οἰκίσκου, ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ ὁποίου τρεῖς ἄνθρωποι μὲ ἀπαίσια μοῦτρα, τοὺς κυττάζουν προσεκτικῶς.

— Τί σημαίνει αὐτό; ἐρωτᾷ μὲ ἀγωνίαν ὁ μαρκήσιος· τί μὲ θέλετε; δὲν σᾶς γνωρίζω.

— Σᾶς γνωρίζω ὅμως ἐγώ, κύριε μαρκήσιε Δερινύ, ἀποκρίνεται ὁ Σίμων. Καὶ ὁ Θωμᾶς σᾶς γνωρίζει ἀκόμη καλλίτερα. Ἀλήθεια, Θωμᾶ, δὲν γνωρίζεις τὸν κύριο;

— Βεβαιότατα! ἀποκρίνεται γελῶν ὁ γέρων μεταμορφωτής. Καὶ τὸν κύριο γνωρίζω, καὶ τὸ πόσο ἀξίζει ἐπίσης.

Πᾶσα ἀντίστασις εἶνε ματαία. Ὁ μαρκήσιος Δερινὺ εἶνε αἰχμάλωτος τοῦ Σκυλοκεφάλου.

Δερινὺ καὶ ὁ καλὸς ἐκεῖνος Μωρὶς Ζιλλὰρ εἰμπορεῖ νὰ μὲ χρειάζωνται, δὲν θὰ τοὺς ἐγκαταλείψω βέβαια».

— Φώναξέ μου ἕν' ἁμάξι! διατάσσει τὸν θυρωρὸν τοῦ ξενοδοχείου. Γρήγορα!

Ὁ Ἀμερικανὸς δίδει τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸν ἁμαξᾶν, ἀναβαίνει εἰς τὸ ἁμάξι καί, ξεδιπλώνων τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον εἶχε ζαρώσῃ ἀπὸ τὸν θυμόν του, προσπαθεῖ νὰ μαντεύσῃ ποῖος εἰμπορεῖ νὰ τῷ ἔστειλεν ἐκεῖνο τὸ γράμμα.

«Κάποιος ἀστεῖος ἴσως, σκέπτεται, ὑψώνων τοὺς ὤμους· εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀγαποῦν κάτι τέτοιες σαχλὲς φάρσες. Δὲν θὰ δώσω σημασία.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, ἐρωτᾷ τὸν, διευθυντὴν τῆς φυλακῆς, τὸν ὁποῖον ἐζήτησε μόλις κατέβη ἀπὸ τ' ἁμάξι, ἂν ὁ κύριος Μαρκήσιος Δερινὺ κ' ἕνας φίλος του ποῦ τὸν συνώδευε, ἐτελείωσαν τὴν ἐπίσκεψι ποῦ θὰ ἔκαμναν σήμερα στὸν κατάδικον «Ρ»;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ διευθυντής· ἔφυγαν πρὸ πολλῶν ὡρῶν, ἀφοῦ εἶδαν τὸν κατάδικον, Νομίζω, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ μεταβοῦν ἀπὸ ἐδῶ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τοῦ Ντροῦλι. Ὁ φίλος

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΩΜΙΚΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 42).

Χορτασθεὶς τέλος κρέατος καὶ αἵματος, ὀλέων ἀποχωρεῖ ἐντὸς τοῦ σκότους, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον μέλλει ἡ αὐγὴ νὰ διαλύσῃ. Ἂν ὅμως οἱ ἠχηροὶ θρυχθμοὶ παρημπόδισαν τοὺς ὀχληροὺς ὁμοίους του νὰ πλησιάσουν, ἀφ' ἑτέρου ἐξήγειραν τὴν προσοχὴν ἑτέρων, μικροτέρων, τῶν θωῶν (τσακαλίων), οἱ ὁποῖοι ἐκ τῆς φωνῆς ἐπληροφορήθησαν, ὅτι γεῦμα θαυμάσιον ὑρίσταται εἰς τὴν κοιλότητα τοῦ πυκνοῦ θαμνῶνος. Οἱ θῶες προσέρχονται, ἀλλὰ βραδέως, ἐπηρεαζόμενοι ὑπὸ τῆς πείνης ἀλλὰ καὶ τοῦ φόβου. Ἐπὶ τέλους ἐξέρχονται τῶν θάμνων, ἐξάγουν τὰς ὀξείας κεφαλάς των μὲ τὰ μεγάλα ὦτα τὰ εὐρέως τεταμένα, καὶ προχωροῦν δειλῶς, μὲ βῆμα σταθερόν, ὡς ζῶα νοήμονα, τὰ ὁποῖα ἔμαθαν νὰ ὑποπτεύωνται τὴν γειτονίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰδίᾳ τοῦ λευκοῦ.

Ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ὁ μᾶλλον ἴσως πεινῶν, πλησιάζει διαγράφων κύκλους, μὲ τὸ οὖς προσεκτικῶς τεταμένον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ρύγχος ἐστραμμένον πρὸς τὸ προκλητικὸν ἔδεσμα, τὸ ὁποῖον ροφᾷ σχεδὸν ἀπὸ μακρὰν μετὰ λαιμαργίας, τὴν ὁποίαν ὁ φόβος καὶ ἡ ὑποψία καθιστοῦν κωμικήν.

Τέλος ἡ ἀπόστασις ἐσμικρύνθη τόσον, ὥστε νὰ ἐγγίσῃ τὸ λείψανον διὰ τοῦ ρύγχους. Ἡ λαιμαργία ὑπερνικᾷ τὸν φόβον. Τότε τὰ γεγονότα διαδέχονται ἄλληλα. Ἦχος βαρὺς κινουμένων μεγάλων πτερύγων ἀκούεται, καὶ πρὸ τοῦ θνησιμαίου κατέρχονται δύο μέγιστοι μαραμποῦ (πτιλόρνιθες), πελαργοὶ φαλακροί. Μεγαλειώδεις καὶ ὑπερήφανοι, φαίνονται ὡσεὶ ἐντρεπόμενοι μήπως τρίτοι τινὲς τοὺς συλλάβουν ἐπ' αὐτοφώρῳ τρώγοντας τόσον ἀποτρόπαια ὑπόλοιπα.

Ὁποία ταπείνωσις τῆς σεβασμιότητός των, ἂν ἐφωρῶντο τρώγοντες βρωμερότητας! Στρέφονται περὶ τὸ θνησιμαῖον, βραδέως καὶ μὲ βήματα μεγάλα, ἔπειτα τὸ πλησιάζουν καὶ τὸ κεντοῦν διὰ τοῦ ράμφους, εὑρίσκοντες δὲ αὐτὸ τῆς ἀρεσκείας των, τρώγουν καὶ ἀφίνουν κάτα μέρος πᾶσαν τὴν προηγουμένως ἐπιδειχθεῖσαν μεγαλοπρέπειαν καὶ δῆθεν ἀπέχθειαν. Μᾶλλον αἰσχύνονται τώρα ὡς μὴ δυνάμενοι νὰ καταπίνουν διπλᾶ τεμάχια. Οἱ ἐντροπαλοὶ καὶ οἱ οἰηματίαι εἶνε πάντοτε τοιοῦτοι. Μόλις ὅμως ἤνοιξεν ἡ ὀρεξίς των, καὶ ἰδοὺ ἕνας γὺψ μὲ φαλακρὰν τὴν κεφαλήν, προσέρχεται καί, καταπίπτων μεταξὺ ἐκείνων τῶν δύο, ἀνάβαίνει καὶ κάθηται εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ πλαγίως κειμένου σκελετώδους λειψάνου. Θὰ ὑποθέσετε βεβαίως, ὅτι θὰ συναφθῇ μάχη αἱματηρά. Τίποτε! Οἱ πελαργοί, διὰ πηδήματος κωμικοῦ ὀπισθοχώρησαν, μὴ ἀναμείναντες κἂν τὴν ἐπίθεσιν τοῦ νεοστὶ προσελθόντος. Διὰ τοῦ ράμφους αὐτῶν τοῦ ἰσχυροῦ, οἱ πελαργοὶ θὰ ὑπερίσχυον ἴσως τοῦ ὀχληροῦ. Ἀλλὰ οἱ μανιώδεις οὗτοι ὀπαδοὶ τῆς εἰρήνης δὲν ἔχουν οὐδὲ σταγόνα αἵματος φιλομάχου εἰς τὰς φλέβας των. Ἐπὶ στιγμήν, μὲ τὰ πτερὰ ἀνοιγμένα, προσποιοῦνται διὰ τοῦ μακροῦ γελοίου ράμφους των, τάσιν πρὸς ἐπίθεσιν, ἐκβήλωσιν πολεμικήν, ἀλλ' αὐτὴ οὐδόλως ταράσσει τὸν γῦπα, ὅστις ἐξακολουθεῖ τρώγων. Οὗτος γνωρίζει καλῶς τοὺς ἀντιπάλους τούτους καὶ τὰς κωμικὰς των ψευδεπιθέσεις, διότι πολλάκις ἔτρεψε ὁμοίους αὐτῶν εἰς φυγὴν δι' ἁπλῆς ἀπειλῆς.

Πράγματι, μόνον διὰ νὰ σώσουν τὰ προσχήματα, οἱ δύο φαλακροὶ πελαργοὶ μένουν ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητοι, στηριζόμενοι εἰς τοὺς μακροὺς αὐτῶν πόδας, εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπὸ τοῦ λειψάνου, τὸ ὁποῖον ἐνῷ μετὰ βλέμματος λαιμάργου παρατηροῦν, προσποιοῦνται ὅτι τηροῦν πλήρη ἀπάθειαν. Μετὰ ταῦτα ἄκαμπτοι ὡς στρατιῶται γερμανοὶ μὲ βῆμα παρελάσεως, κάμνουν μεταβολὴν, προχωροῦν μὲ μικρὰ βήματα καὶ φθάσαντες τέλος ὄπισθεν ἐντὸς θάμνου, ἵπτανται ἐπάνω πρὸς τ' ἄνω, διευθυνόμενοι εἰς χώρους μᾶλλον εὐνοϊκούς.

Δεύτερος γύψ, τρίτος γύψ, ὁλόκληρος ἀγέλη ἐπιπίπτει βαθμηδὸν ἐπὶ τῶν λειψάνων. Βεβαίως, οἱ ἐπερχόμενοι δὲν γίνονται εὐαρέστως δεκτοὶ ὑπὸ τῶν προηγηθέντων, συχνότατα μάχαι συνάπτονται, τὰ ράμφη συγκρούονται, ἀλλὰ ταχέως καὶ ἄνευ πολὺ δυσαρέστων συνεπειῶν. Ὅλοι σπεύδουν νὰ χορτάσουν καὶ δὲν ἔχουν καιρὸν νὰ δαπανοῦν εἰς μικρὰς ἔριδας. Καὶ πάντοτε καθήμενος εἰς τὸ ὑψηλότερον σημεῖον τοῦ σκελετοῦ τῶν πλευρῶν, ὁ πρῶτος γὺψ μὲ τὴν φαλακρὰν κεφαλήν, φαίνεται, καίτοι συμμετέχων λαιμάργως τοῦ γεύματος, ὡς προεδρεύων τῶν σύνδείπνων αὐτοῦ.

Ἀλλὰ κ' ἐδῶ, ὅπως καὶ παντοῦ, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπικρατήσῃ διαρκὴς δικτατορία! Καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν γυπῶν μετ' ὀλίγον ἐκθρονίζεται ὑπὸ μεγάλου κόρακος, ἔχοντος λευκὸν περιλαίμιον, ὅστις διὰ τοῦ ἀπειλητικοῦ ράμφους του, τὸν τρέπει εἰς φυγήν. Οἱ νικηταὶ τῶν φαλακρῶν πελαργῶν αἰσθάνονται τώρα καὶ οὗτοι τὴν ταπείνωσιν τῆς ἥττης, ἂν καὶ εἶνε εἴκοσιν ἐναντίον ἑνός, ἂν καὶ ὁ νέος κατακτητής, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ἀνάστημα αὐτῶν, εἶνε λίαν μικρός. Ἀλλὰ τοῦτο οὐδὲν σημαίνει, διότι εἶνε θαρραλέος μαχητὴς ὁ κόραξ, καὶ τὰ ζῶα τῶν δασῶν γνωρίζουν τὴν ἱκανότητα του αὐτήν.

Οἱ γῦπες, ὀπισθοχωροῦντες καὶ τιθέμενοι μετὰ σεβασμοῦ πέριξ τῶν ἀμόρφων πλέον ὑπολειμμάτων, τῶν ὁποίων αἱ πλευραὶ καὶ οἱ σπόνδυλοι, κατατμηθέντες καὶ καθαρισθέντες ὑπὸ τόσων σιαγόνων καὶ μετὰ τόσης ὀρέξεως, φαίνονται πλέον λευκοὶ καὶ γυμνοί, ἱστανται ἀποφασισμένοι ν' ἀναμείνουν μέχρις οὗ ὁ νέος ἐπιδρομεὺς χορτασθεῖς, τοὺς ἀπαλλάξῃ τῆς παρουσίας του, μεταβαίνων ἀλλοῦ. Ἀλλ' ἡ ἄφιξις καὶ ἄλλων κοράκων, καθιστῶσα ὁριστικὴν τὴν αἰφνιδίαν ταύτην κατάληψιν, ἀναγκάζει τοὺς γῦπας ν' ἀπομακρυνθοῦν, βαρεῖς ἐκ τῆς πολυφαγίας διὰ χωλαίνοντος βήματος καὶ μετὰ τοῦτο ν' ἀνυψωθοῦν ἱπτάμενοι πρὸς τὸν ἀέρα.

Μετὰ τοὺς κόρακας, αἱ ὑαιναι ἐπερχόμεναι μεταφέρουν καὶ διασκορπίζουν τῇδε κακεῖσε τὰ μεγάλα ὀστᾶ, τὰ ὁποῖα αἱ σιαγόνες αὐτῶν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ καταθραύσουν. Ἐκ δὲ τῶν τελευταίων τούτων λειψάνων, τῶν θεωρουμένων γυμνῶν, ἔχει μόνον αἱ ἰζογαλαῖ κατορθώνουν ν' ἀνεύρουν ἀκόμη τροφήν, ἀλλὰ καὶ μύρμηκες καὶ νεκροφόροι (ἔντομα) νὰ χορτασθοῦν τελείως. Οὕτως ἡ ζωὴ παρέρχεται, ὡς διαρκὴς ἀγὼν μεταξὺ τρωγόντων καὶ τρωγομένων.

(Κατὰ τὸν Forbin) **Ν. Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ**

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ» Κεφ. ΙΒ'.]

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Εὐζώνου

		ΔΑΥ		
	ΘΗ	ΠΙ	ΘΗ	
ΒΑΙ	ΙΠ	Α	ΑΡ	ΝΑΙ
	ΓΟΣ	Ε	ΡΟΣ	
		ΣΠΑΡ		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πόλεων συγχρόνων, ἀλλὰ γνωστῶν καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

Λύσεις τοῦ 4ου φύλλου

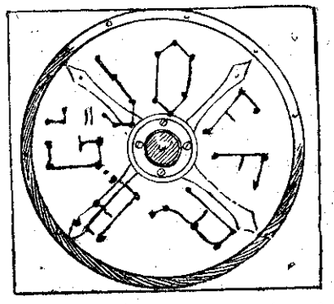

α') Συνδεομένων τῶν στιγμάτων διὰ γραμμῶν, ἀναγινώσκεται: Gl (general) Joffre.—Ἐλασσών, Φλωρίνα, Φιλιππιάς, Κοζάνη.—γ') Après une bonne recolte, on peut braver la famine. 2. La page du livre est grande. 3. L' eau de la source est limpide.

"Ιδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη τοῦ, Κεφ. Β'

ΤΙ ΝΑ ΕΙΝΕ;..

— Εἶνε ὅμως καὶ κάτι ἄλλο, ποῦ διαφέρει καὶ ἀπὸ τὴν κολακείαν καὶ ἀπὸ τὴν χαιρεκακίαν, ἀλλὰ ποῦ βλάπτει καὶ πληγώνει ὅσον καὶ τὰ δυὸ μαζί.

— Δηλαδή;

— Ἄκουσε. Ἤμουν μαθήτρια. Δὲν θυμοῦμαι τί συνέβη στὸ σχολεῖόν μας, ποῦ ἔδωσεν ἀφορμὴ στὴ Νίτσα, μιὰ συμμαθήτριά μας, νὰ γράψῃ ἕνα ποίημα. Περιωρίσθη νὰ τὸ δείξῃ μόνον εἰς τὴν πλέον ἔμπιστον φίλην της, συστήσασα συγχρόνως ἐχεμύθειαν. Ἀλλ' αὐτή, ἴσως ἀπὸ ὑπερβολικὸν θαυμασμὸν καὶ ὑπερηφάνειαν διὰ τὰς προόδους τῆς φίλης της, ἀνεκοίνωσε τὸ πρᾶγμα, πάντοτε ὑπὸ ἐχεμύθειαν, εἰς ὅλας μας. Καὶ μετ' ὀλίγον ἐκαταφέραμε τὴν Νίτσα νἀναγνώσῃ εἰς ἐπήκοον ὅλης τῆς τάξεως τὸ ἔργον της. Ἤκουσε τότε τόσους ἐπαίνους κ' ἐδέχθη συγχαρητήρια τόσον θερμὰ καὶ εἰλικρινῆ, ὥστε ἐπὶ τέλους ἐπίστευσε καὶ αὐτὴ πῶς «κάτι ἔκαμε». Διὰ τοῦτο ὅταν ἡ Διευθύντρια, μέχρι τῆς ὁποίας ἔφθασεν ἡ φήμη τοῦ ποιήματος, ἐζήτησε νὰ τὸ ἀναγνώσῃ καὶ αὐτή, ναὶ μὲν κατακόκκινη σὰν παπαρούνα τῆς ἔτεινε τὸ χαρτί, πεπεισμένη ὅμως ὅτι θὰ ἀκούσῃ νέους ἐπαίνους, ἐτόλμησε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ: «Πῶς τὸ βρίσκετε;» Παραδόξως ὅμως ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν: «Ὀλίγον τι σαχλό».

Ἔκπληκτη τότε κι ἐντροπιασμένη ἐκύτταξε τὰς φίλας της, καὶ τὰς εἶδε νὰ γελοῦν χαιρεκάκως σχολιάζουσαι τὸ «σαχλὸ»· καὶ τότε τὸ βλέμμα της μετεβλήθη εἰς βλέμμα φρίκης καὶ ἀποτροπιασμοῦ. Λὲς ὅμως νὰ εἶχαν πράγματι τόσον χαιρέκακην ψυχὴν αἱ φίλαι τῆς Νίτσας καὶ μόνον εὐτελὴς κολακεία νὰ ὑπηγόρευε τοὺς ἐπαίνους ποῦ τῆς ἔκαμαν προηγουμένως;

— Ξέρω κ' ἐγώ; ἀπήντησα.

Ἑλληνικὴ Αἴγλη

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ

Α'.

Ὅλοι γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ψηλὰ φεγγοβολοῦν ἀναμμένα τὰ φῶτα τῆς αἰθούσης, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ καταπράσινον κάλυμμά του, τὸ γλύκισμα, τὸ ζυμωμένο ἀπὸ τὸ χέρι τῆς μητέρας, λαμβάνει ὅλας τὰς ἀποχρώσεις τῶν ἀφρῶν ποῦ πίπτουν κάθετα ἐπάνω του τὰ μαντικὰ βλέμματα, προσπαθοῦντα μὲ τὰς αἰχμάς των νὰ φθάσουν καὶ νὰ ἐξορύξουν τὸ στίλβον κρυμμένον νόμισμα. Δίπλα ἀνοιγμένο τὸ πιάνο, μὲ τὰ ἀστράπτοντα κηροπήγιά του, μὲ ἀνοικτὰ τὰ φύλλα τῆς μουσικῆς, γύρω τὰ παράθυρα κλειστά, καταπεπταμένα τὰ βαρειὰ παραπετάσματα σὰν μεγάλα πτερά, καὶ ἐπάνω τὸ μεγάλο ρολόγι μὲ τοὺς δακτυλοδεικτοῦντας δείκτας του, συνθλῖβον τὸν δύοντα χρόνον ἀκαταπαύστως.—Ὅλοι γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι, διὰ νὰ στείλωμεν πρὸς τὸν μελλοθάνατον τοῦ κελαρύζοντος γέλωτος τὸν ἀποχαιρετισμόν, τοὺς χαρωποὺς θρήνους τῶν ᾀσμάτων, τὸ τελευταῖον φίλημα ἐπὶ τοῦ ἀστράπτοντος κύλικος τοῦ ἀφρώδους ποτοῦ: Εἶνε ἐδῶ ὁ παπποῦς μὲ τὸν στέφανον τῶν λευκῶν μαλλιῶν του, μὲ τὸ βαθὺ βλέμμα τὸ θαμβωμένον καὶ ἡμίκλειστον ἀπὸ τὸ πολὺ φῶς, ποῦ προσπαθεῖ ν' ἀνερευνήσῃ τὸν δρόμον του, ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τοῦ ὁποίου ἓν ἄστρον ἀκόμη βυθίζεται, ἓν ἄστρον ἀπὸ τὰ ὀλίγα ποῦ μένουν διὰ νὰ φωτίσουν τόσην ἀπόστασιν, εἰς ὅσην μόνον διακρίνεται ὁ σταυρός.—Εἶνε ἐδῶ μαζί μας ὁ ἀρχηγὸς τοῦ μικροῦ μας κράτους· ὁ πλοίαρχος τοῦ μικροῦ μας πλοίου, τοῦ ἠλεκτροφωτίστου ἀπόψε καὶ σημαιοστολισμένου, ἀφῆκε τὸν κοιτωνίσκον του καὶ κατῆλθε κοντά μας νὰ λάβῃ τὰ τιμαλφῆ δῶρα τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς στοργῆς. — Εἶνε ἐδῶ ἡ μητέρα, εἶνε ἐπάνω μας ἁπλωμέναι αἱ θερμαί της πτέρυγες, ἐπάνω ἀπὸ τὴν φωλεάν μας, καὶ ἐπελαύνει τριγύρω ὁ ἄνεμος ὁρμητικὸς καὶ μέσα βασιλεύει ἀτάραχος ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς γαλήνης καὶ γύρω της οἱ μικροί της νεοσσοί, ποῦ ἂν ἔσβυναν οἱ λαμπτῆρες καὶ ἐβυθίζετο ἡ αἴθουσα εἰς τὸ σκότος, θὰ τὴν ἐφώτιζεν ἡ ἁγνή, ἡ ἄθῳα ἀνταύγεια τῶν ματιῶν των, καὶ ἂν τὰ εὐώδη χειμερινὰ ἄνθη, ποῦ ἀναπνέουν τὴν αἴγλην τῆς γαλακτώδους μαρμαρυγῆς, ἀποφυλλισθοῦν καὶ ριφθοῦν εἰς τὸν ἄνεμον, θὰ ἀναβλύσῃ κῦμα ἀρώματος ἀπὸ τὴν ψυχήν των. Τὰ μαλλάκια των σκορποῦν εἰς τοὺς ὤμους των σὰν χρυσᾶ νομίσματα ἀναρίθμητα, καὶ νομίζει κανείς, καθὼς κάθονται κοντὰ μὲ τὸν Παπποῦ, ὅτι αἱ ἀκτῖνές των θέλουν ν' ἀναλύσουν τὴν πυκνὴν χιόνα τῆς κόμης του. Ὅλοι εἴμεθα ἐδῶ σφιγμένοι, καὶ κοντά μας ἡ λευκή μας *χρυσαλλίς, ποῦ τώρα σκορπίζει τὸ μέλι* τῆς χαρᾶς ὁλόγυρά της, καὶ αὔριον θ' ἀνοίξῃ τὰ πτερά της νὰ μᾶς φύγῃ, ὅλοι ἐδῶ, ἀναμένοντες νὰ κτυπήσῃ ἡ νεκρώσιμος καμπάνα τοῦ παλαιοῦ χρόνου, ποῦ σβύνει ἥσυχα καὶ ἀθόρυβα εἰς τὸ σκότος, μὲ τὰς νεκρικὰς λαμπάδας τῆς παλλομένης ἀστροφεγγιᾶς καὶ μὲ τὰς μελανὰς ταινίας τῶν σκορπισμένων νεφῶν...

Τέλλος Ἄγρας

ΛΥΣΙΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Ὁ Ἀδαλβέρτος Στίφερ, διδάσκαλος τοῦ περιφήμου πρίγκηπος Μέττερνιχ (τοῦ ἐπὶ 40 ἔτη πρωθυπουργοῦ τῆς Αὐστρίας) ἔδωσε μιὰν ἡμέραν εἰς τὸν μικρὸν μαθητήν του, ἐνώπιον τῆς μητέρας του, νὰ λύσῃ τὸ ἑξῆς πρόβλημα:

«Πόσα ἀργυρᾶ κουτάλια τῶν 12 καρατίων εἰμποροῦν νὰ κατασκευασθοῦν ἀπὸ ἓξ δωδεκάδας κουνελιῶν τῶν 13 καρατίων, ὅταν ἐκεῖνα εἶνε βαρύτερα κατὰ μισὴν οὐγγίαν ἀπὸ αὐτά;»

Ὁ νεαρὸς πρίγκηψ ἐλογάριαζε κ' ἐλογάριαζεν, ἀλλὰ ποῦ νὰ λύσῃ τέτοιο πρόβλημα! Ἐπιτέλους ἡ μητέρα του τὸν ἐλυπήθη καί, παρεμβαίνουσα, εἶπε:

— Μά, καλέ μου κύριε Στίφερ, ὁσάκις συμβαίνῃ κανένα τέτοιο 'ς ἐμᾶς, ὁ χρυσοχόος μᾶς στέλλει ἁπλῶς τὰ κουτάλια καὶ τὸν λογαριασμό, τὸν ὁποῖον πληρώνομε, χωρὶς νὰ σπάζουμε τὸ κεφάλι μας!

Ἀτιδεὺς

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΤΑΡΝΙ

Ἀρνὶ τὴν ὄχθη ποταμοῦ
ἀμέριμνο πεοινᾷ.
Ἔξαφνα λύκος ἔρχεται
Κι' ἀμέσως τὸ ἀρχινᾷ:

«Ποιὸς σοὔδωσε τὴν ἄδεια
καὶ πῶς τολμᾷς νὰ πίνῃς
ἀπ' τὸ δικό μου τὸ νερό,
χωρὶς παρᾶ νὰ δίνῃς;

— Ὄχι, ἀφέντη λύκο μου»
τοῦ ἀπαντᾷ τἀρνάκι·
«Ἀπ' τὸ δικό σου ἐγὼ ποτὲ
Δὲν ἤπια τὸ νεράκι.

— Πέρσυ,» ἐξακολούθησε
ὁ λύκος, «ἐτολμοῦσες,
(Μόλις προχθὲς τὸ ἔμαθα),
καὶ μὲ κακολαλοῦσες!

— Πέρισυ δὲν εἶχα γεννηθῇ...
— Θἆταν ὁ ἀδελφός σου!
— Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτ' ἀδελφό...
— Ἔ! θἆταν ὁ βοσκός σου!

Ἤ μήπως τὰ μαντρόσκυλα,
ποῦ σᾶς φυλᾶν σὰν κάτι
Πρᾶγμα σπουδαῖο, πολύτιμο;
(Ποῦ νὰ τοὺς βγῇ τὸ μάτι!)»

Μ' αὐτά, ὁ λύκος βλέποντας
πῶς πέρα δὲν τὰ βγάζει,
Ὁρμᾷ στὸ δύστυχο τἀρνὶ
καὶ τὸ κατασπαράζει.

(Μετάφρασις) ***Κλέφτικο Βόλι***

ΨΙΧΟΥΛΑ

Ὅπως τὸ παραμικρὸ λερώνει τὸ κάτασπρο χιόνι, ἔτσι καὶ μιὰ φαρμακερὴ πνοὴ μπορεῖ νὰ λεκιάσῃ γιὰ πάντα τὴν εὐτυχία μας.

Πόσο πιὸ εὔκολο φαίνεται νὰ περιγράψω στερεότυπα τὸν ἥλιο καὶ τὴν σελήνη, τὴ θάλασσα καὶ τὰ βουνά, τὴ μέρα καὶ τὴ νύχτα, νὰ ψάλλω τοὺς αἰώνιους ὕμνους στὴν ἄνοιξι καὶ στὸ φθινόπωρο, παρὰ νὰ γράψω μιὰ σκέψι ποῦ νὰ μὴν τὴν εἶπε ἄλλος πρὶν ἀπὸ μένα!

Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μπαμπᾶς:—Παλιόπαιδο! Νὰ μὴν προβιβασθῇς πάλι φέτος...

Ὁ μικρός:—Καὶ δὲν χαίρεσαι, μπαμπᾶ, ποῦ γλυτώνουμε τὰ ἔξοδα τοῦ ἐνδεικτικοῦ καὶ τῶν καινούργων βιβλίων;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Κωνσταντίνου

* * *

Ὁ *Μπέμπης πρὶν κοιμηθῇ:*

— Μαμμά, ἂν ἰδῶ κακὸ ὄνειρο, νὰ μὲ ξυπνίσῃς!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 4ην Ἰανουαρίου 1916

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως τἀγαπητά μου παιδιά, ποῦ μοῦ εὐχήθησαν καλὴ Πρωτοχρονιὰ μὲ κάρτες, μὲ γράμματα, μὲ μπιλλιέτα, καὶ... μὲ ξεσπαθώματα. Δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἀναφέρω ἐδῶ ἕνα-ἕνα καὶ μίαν-μίαν, ἀλλ' ἃς δεχθοῦν ὅλοι καὶ ὅλαι τὰς πλέον θερμάς μου εὐχαριστίας.

Νὰ προσέξετε εἰς τὴν ἡμερομηνίαν τῆς σημερινῆς Ἀλληλογραφίας. Τὴν γράφω δυὸ ἡμέρας ἐνωρίτερα τοῦ συνήθους, ἐπειδή, ἕνεκα τῶν ἑορτῶν τῶν Φώτων καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, αὐτὸ τὸ φύλλον ἔπρεπε νὰ τυπωθῇ ἀπὸ τὴν Τρίτην. Ὥστε μὴν ἀνησυχήσετε ὅσοι δὲν ἔχετε ἀπάντησιν σήμερα. Θὰ ἔχετε εἰς τὸ προσεχές.

Προτιμῶ, *Πυγολαμπίς*, τὰ ἁπλᾶ ἐπισκεπτήρια. Τὸ ὄνομα ἐπάνω, καὶ τίποτε ἄλλο. Αὐτὰ μὲ τὰ περιστεράκια, τὰ καραβάκια, τὰ ἀνθάκια, δὲν εἶνε πολὺ σίκ. Τὸ χαρτὶ ὅμως εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ χρωματιστόν, εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ καὶ χρυσῆν κόψιν.

Δὲν σ' ἔχω ξεχάσῃ καθόλου, *Μαραθωνομάχε*· ἀπεναντίας σ' ἐνθυμοῦμαι πολὺ συχνά, ἀφοῦ μάλιστα μοῦ δίδῃς καὶ ἀφορμήν. Σοῦ εὔχομαι περαστικὰ καὶ νὰ μὴ κάμνῃς τόσην κατάχρησιν φοὺτ-μπώλ. Ἔλαβα ὅ,τι μοῦ ἔστειλες κ' εὐχαριστῶ.

Βεβαίως, *Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν*, ἡ Α. Β. Υ. ὁ πρίγκηψ Παῦλος εἶνε καὶ φέτος συνδρομητής μου. Ἀλλὰ ἔπαθες καὶ σὺ ἐκεῖνο ποῦ ἔπαθαν πολλοί. Τὴν εἴδησιν τῆς ἀνανεώσεως Του, δημοσιευμένην εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ 1ου φύλλου (σελὶς 11, στ. 6.) δὲν τὴν εἶδαν, διότι ἦτο ***ἐπάνω ἀπὸ τὰς εἰκόνας*** καὶ ἐνόμισαν ὅτι ἡ συνέχεια τῆς Ἀλληλογραφίας ἦτο μόνον κάτω ἀπὸ αὐτάς.—Ὄχι, τὸ προνόμιον τῶν τόμων δὲν ἰσχύει πλέον.

Κατὰ τὴν στατιστικήν, ποῦ μοῦ στέλλει ὁ *Ἥρως τῆς Ἐπαναστάσεως*, τὰ ἀγόρια ὑπερέχουν τὰ κορίτσια εἰς τὴν Σ. Σ. Σ. καὶ κατὰ τὴν Β' ἑξαμηνίαν τοῦ 1915. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε αὐτά! Δὲν τἀφίνετε πλέον;—Καὶ σύ, *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*. «Ἂς λήξῃ ἡ μάχη»...

Ἡ *Ἡρωϊκὴ Σάμος* μοῦ γράφει συγχαρητήρια διὰ τοὺς παλαιοτέρους μου συνδρομητὰς *Ἕνα Χιωτάκι* καὶ *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον* καὶ προσθέτει: «Εἶμαι περίεργη νὰ ἰδῶ ἂν ὑπάρχῃ κι' ἄλλος παλαιότερος. Ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω, ἐκτὸς ἂν κανένας προσθέσῃ καὶ τὰ χρόνια ποῦ σ' ἔπαιρνε ἡ...μαμμά του ἢ ὁ... μπαμπᾶς του, ὅπως ἔκαμε καὶ τὸ *Ἕνα Χιωτάκι*, προσθέσαν καὶ τὰ χρόνια τῆς ἀδελφῆς του, ποῦ ἐνεγράφη τὸ 1898. Ἀμ' ὁ εὐλογημένος δὲν θἄχε ἀκόμη γεννηθῇ, καὶ προσθέτει ἀπὸ τότε;»

Καὶ τὸ *Ἕνα Χιωτάκι* μοῦ γράφει: «Ἡ καϋμένη ἡ *Ἡρωϊκὴ Σάμος* θὰ εἶνε ἀπαρηγόρητη μὲ τὸν θάνατον τοῦ σκύλου της. Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ἡ κηδεία του θὰ ἔγεινε μεγαλοπρεπεστάτη, ἐκτὸς ἂν τὸν ἅρπαξε ὁ ὑπηρέτης καὶ τὸν ἔρριψε στὸ ποτάμι. Δὲν θὰ εὑρεθῇ κανένας ὑποχρεωτικὸς συνδρομητὴς νὰ τῆς στείλῃ ἄλλον διὰ ταχυδρομικοῦ δέματος;»

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Κάκτα, Μέγας Ναπολέων, Βόρειον Σέλας, Ἡρωῒς Ἑλληνοπούλα, Ξανθὴ Πεταλούδα, Ἰτέα, Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Πληγωμένος Ἠπειρώτης*, καὶ *Ἀγριοβιολέττα*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Ἡ Τράτα».— «Οἱ Γρύλλοι».—«Ἐπιστολὴ ἀνθέων».—Περιστεράκια».— «Χαρισμένο στὸν πόλεμο».—«Τὸ τέλος μιᾶς βασιλείας».—«Στὸ φεγγάρι».—«Λουλουδάκια».—«Τὸ Νέον Ἔτος». —«Τὴν ἔπαθαν».—«Ἀνέκδοτον Ἀλεξ. Δουμᾶ». —«Τὸ δεῖπνον χωρὶς ἄρτον».—«Σ' ἕναν ἀδελφό». —Παιδ. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

Κριτικὴ τῆς σημερινῆς Σελίδος:— Τὸ «Τί νὰ εἶνε» μοῦ φαίνεται κατώτερον ἀπὸ τὸ προηγούμενον τῆς *Ἑλληνικῆς Αἴγλης*. Τὰ συμπεράσματα δὲν βγαίνουν πολὺ καθαρά. Ἡ ἐξιστόρησις ὅμως τοῦ γεγονότος πιστὴ καὶ χαριτωμένη.— Τὸ «Ἐπιτάφιον» τοῦ *Τέλλου Ἄγρα* δὲν τελειώνει σήμερα. Ἐπιφυλάσσομαι ὅταν θὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ τέλος.—«Λύσις ἀριθμητικοῦ προβλήματος», νοστιμώτατον· μετάφρασις βέβαια.—«Ὁ λύκος καὶ τἀρνί»· πολὺ καλὰ μεταφρασμένον· ἐννοεῖται, ὅτι τὸ διώρθωσα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐλαφρά· μόνον τὸ πρῶτον τετράστιχον τὸ ἄλλαξα ὁλωσδιόλου. Δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸ πρωτότυπον καὶ δὲν ξεύρω ἂν ἡ μετάφρασις εἶνε καὶ πιστή. Νομίζω ὅμως, ὅτι εἰς τὸ τέλος κάτι λείπει.—Διὰ τὰ «Ψίχουλα» τὰ εἴπαμεν.—Τὰ Παιδικὰ Πνεύματα καλούτσικα καί, αὐτὴν τὴν φοράν, νομίζω, πρωτότυπα.—Ἐν γένει: Σελὶς ἀπὸ τὰς μετριωτέρας.... τοῦ 1916.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ 1, Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: *Τελευταῖος Παλαιολόγος*, ἀ. *Δόξα τῶν Ψαρῶν*, ἀ. (ΠΜ.) *Ἀμαρυνθία Ἄρτεμις*, κ. (ΠΜ.) Φιλόλαος, ἀ. ΠΝ.) *Βασιλεὺς τῶν Μυρμηδόνων*, ἀ. (ΕΛ.) *Κόρη Ναυτικοῦ*, κ. (ΙΠ.) *Ξεπεσμένος Λόρδος*, ἀ. (ΓΠ.) *Ἀπριλιάτικο Τριαντάφυλλο*, κ. (ΝΓ.) *Ἀτρόμητος Πολεμιστής*, ἀ. (ΚΜ') *Σκλαβωμένη Πόλι*, ἀ. (ΚΚ.) *Νεράϊδα τοῦ* Βοσπόρου, κ. (ΜΓ.) *Νόρα*, κ. (ΑΚ.) *Ἀετός*, ἀ. (ΑΤ). *Φρουρὸς τῆς Πατρίδος*, ἀ. (ΝΠ.) *Ἥρως τῆς Ἐπαναστάσεως* ἀ. (ΑΦ.) *Ζήτω ἡ Διάπλασις*, ἀ. (ΝΚ.) *Ἀμάραντος Δόξα*, κ. (ΙΒ.) *Ἀφρικανὸς Λέων*, ἀ. (ΠΚ.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ἄστρον Ἑσπερινόν*, ἀ. *Κυματοβόλος Ποσειδῶν*, ἀ. *Λευκὴ Νυμφαία*, κ. Μπαρουτοκαπνισμένη *Γαλανόλευκη*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ *ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν:* ὁ *Τελλέαγρος* (0) μὲ *Ἥρωα τοῦ 1913, Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον, Ἄνθος τῶν Λειμώνων, Ἄδδαν* καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἥρωας, ἡρωΐδας καὶ ρωμαντικούς.—*Ὁ Νεαρὸς Ντέτεκτιβ* (0) μὲ *Ἥρωα τοῦ 1913, Κυματίζουσαν Κυανόλευκον, Κερκυραϊκὸν Διάβολον, Τιάρκον, Κέδρικ.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της *Φαληριώτικο Ζιζάνιον* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Ἀφρικανὸν Λέοντα* (ἔστειλα·) *Ἔνδοξον Γαλλίαν* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ·) *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου* (βεβαίως, αἱ Ἀσκήσεις ποῦ δημοσιεύω, εἶνε ἀπὸ τὰς συλλογὰς ποῦ ὑπεβλήθησαν εἰς τὸν Διαγωνισμόν· τέτοιος θὰ προκηρυχθῇ πάλιν τὸν Μάϊον· ὥστε ἔχε τὸν νοῦ σου νὰ λάβῃς μέρος). *Ζήτω ἡ Διάπλασις* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἐνετικὸν Λέοντα* (μὲ τὴν ἐπιμονὴν θὰ νικήσῃς αὐτὴν τὴν ἀτυχίαν·) *Κ. Γ. Διαμ.* (αἱ περιστάσεις, πέρσυ καὶ πρόπερσυ, δὲν μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ κάμω ὅλους αὐτοὺς τοὺς διαγωνισμούς· ἀλλ' ἐλπίζω φέτος νὰ γίνουν·) *Στενημαχιωτάκι* (ἔστειλα· ἔγεινες καλά;) *Νεράϊ-*

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΓΛΑΪΑ Η. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ (Ξανθὴ Πεταλούδα) ἐν Ἀθήναις Α' Βραβεῖον 148ου καὶ 150ου Διαγωνισμ. Λύσεων Πνευμ. Ἀσκησ.

ΛΟΥΚΑΣ Ν. ΚΩΤΣΗΣ (Δοξασμένη Ἑλλάς) ἐν Ἰωαννίνοις. Α' Βραβεῖον 148ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων.

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ (Γυθειωτάκι) ἐν Πάτραις Α' Βραβεῖον 150ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσ.

ΑΘΑΝ. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ (Ἑλλὰς τοῦ Κων)τίνου) ἐν Καλάμαις. Α' Βραβ. 148ου Διαγ. Λύσεων καὶ Β' 150ου Διαγ. Ξεσπαθ.

δαν τοῦ Βοσπόρου (εἶδες ὅτι ἐνεκρίθη· γράψε μου·) *Νόραν* (χαίρω πολύ·) *Τρικυμίαν* (δὲν εἶξεύρω διατί ἡ *Πριγκήπισσα τῶν Λαλλαρίων* δὲν σοῦ ἔστειλεν ἀκόμη «Μ. Μυστικά»· ἴσως θὰ τὸ ἐλησμόνησε·) *Ἄστρον Ἑσπερινὸν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Τρελλὸν Κεφαλλωνίτην* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ὀνειρώδη Ἑλλάδα* (ἔστειλα·) *Τροπαιοῦχον Ἀρκάδα* (ναί·) *Νέον Ἕλληνα* (δυστυχῶς, δὲν ἐδιορθώνοντο·) *Ἀντ. Ν. Ἰγγλέσην* (εἶνε συνδρομητής καὶ μένει εἰς τὸ Παλλάδιον·) *Νεαρὸν Ντέτεκτιβ* (ἔστειλα·) *Ἀκτήν*, *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 4ην *Ἰανουαρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Δεκεμβρίου—Φεβρουαρίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 28ης Φεβρουαρίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

63. Δεξίγριφος

Πόλιν ἀραίαν κ' ἔνδοξον
Μὲ μίαν Ἑβραίαν ἑνώνω
Καὶ χώραν τῆς Βαλκανικῆς
Ἀμέσως ξετρυπώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπὲρ Πατρίδος

64. Στοιχειόγριφος

Ὄπως εἶνε ἂν τάφῃσης,
εἰς τοὺς κήπους εὐωδιάζουν.
Ἕνα γράμμ' ἂν τοὺς κολλήσῃς,
πόλιν σοῦ παρουσιάζουν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Φιλελεύθερην Κερκυραίαν

65. Στοιχειοτονόγριφος

Ἂν τὸν τόνον μεταθέσῃς
Πόλεως τῆς Γερμανίας,
Κι' ἕνα γράμμα τῆς ἀλλάξῃς,
Θὰ ἰδῆς μετ' ἀπορίας
Νὰ φανερωθῇ ντυμένος
Ἄνθρωπος ἱερωμένος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόθου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

66. Φάκελλος

* Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι καὶ αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰναγνιώσκωνται: ὁριζοντίως ἄνω, Ρωμαῖος ρήτωρ· κάτω, νῆσος τοῦ Αἰγαίου· καθέτως δεξιᾷ, διοικητικὴ διαίρεσις· ἀριστερᾷβασιλεὺς τῶνΠερσῶν· διαγώνίωςἀρχαῖος γεωγράφος καὶ φυτὸν παρόχθιον.

Εἰς δὲ τὴν κορυφήν, δεξιᾷ ἀπόστολος καὶ ἀριστερᾷ γεωμετρικὸν σχῆμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰσθήματος τῆς Πατρίδος

67. Τρίγωνον

* * * * * = Ἀρχαῖος νομοθέτης.
* * * * = Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος.
* * * = Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης.
* * = Μετοχή.
* = Σύμφωνον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρελλοῦ Κεφαλλωνίτη

68. Λογοπαίγνιον

Ποῖον ῥῆμα ρυθμίζει τὸ βῆμα τῶν στρατιωτῶν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλλιτέχνου Φειδίου

69. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τἀρχικά των νὰποτελοῦν περίφημον ὅρος τῆς Ἑλλάδος:

Οὐδείς, ὡραῖος, ἀδύνατος, ἡμέρα, κόλπος, ἀσαφής, φῶς, μέρος, ὑγρόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ Ἀνέμου

70. Φωνηεντόλιπον

σ - πδς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τροπαιούχου Ἀρκάδος

71. Γρῖφος

τρι ἦτο
τρι τρι ἦτο ητο
Μ Μ ἄγε τρι τρι τ' : :
τρι τρι ἦτο ἦτο
τρι ἦτο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάκιας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 40

495. Ἡράκλειος (Ἥρα, Κλειώ, ς).—496. Πίθηκος (πῖ, θῆ, Κῶς).—497. Κορέα-μορέα. 498. ΑΜΥΝΤΑΣ 499 Α

Ο Ι Α ΡΙΣ ΤΑ
ΞΕΝΟΦΩΝ Α - ΡΙΣ - ΤΟ - ΜΕ - ΝΗΣ
ΑΑ ΡΟ ΤΑ · ΜΕ - ΣΙΣ
ΑΣ Ι Σ ΝΗΣ
Α Ω 500. Ἀρίστιππος—τύπος=
Σ Ν Ἄρης+(τόκος—Κῶς=) τὸ (Δημόσιος—Ἴος=) *δῆμος*=ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ.— 501. Λύκος (ΑΙΔΗ, ΚΩΣΤΑ,.) --502. ΚΑΠΑΡΙΣ-ΚΡΟΙΣΟΣ (Κεῖγνη, Ἀραχθος; ΠλΟυτων, Ἀννίβας, Ῥάκος, Ἰκόνιον, Σίδηρος.)---503. Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.---504. *Ὅ,τι σπείρῃς, θὰ θερίσῃς.* (σ εἰς πῦρ-εἰς - θα-θερ εἰς εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ιϛ'—62]

ΣΥΛΛΟΓΕ «ΚΡΗΤΗ», Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς, διότι μὲ συμπεριελάβετε εἰς τὸ ψηφοδέλτιον.

Διαθέτω *ὑπερεκατὸν* (120—130) ψήφους.

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

[Ιϛ'—64]

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

(Πειρακτήριον, Τελλέαγρος)

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1915

ὑποστηριζόμενος ὑφ' ὑπερεκατὸν ὀπαδῶν του, ὑπὸ τῶν συλλόγων

«ΚΡΗΤΗ», «ΕΝΩΣΙΣ»

καὶ ὑπὸ τῶν: ***Ἐθνικοῦ Ὀνείρου, Ἑνὸς Χιωτάκι, Εὐγενοῦς Ἰδανικοῦ,*** καὶ τῶν ἀπανταχοῦ φίλων των.

[Ιϛ'—65]

ΑΓΑΠΗΤΟΝ «ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ».

Τὸ ψευδώνυμόν σου ποῦ ἐν μέρει ἀλήθευε καὶ δὲν θἀργήσῃ νἀληθεύῃ ὁλόκληρο, θὰ τὸ ψηφίσω μὲ ὑπερενενήκοντα φίλους μου. Εἶσθε εὐχαριστημένος; ***ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ***

[Ιϛ'—61]

Στενημαχιωτάκι, μετὰ εὐχαριστήσεως δέχομαι. ***Μποσουέ***

[Ιϛ'—63]

ΛΥΡΑ ΤΟΥ ΑΡΙΟΝΟΣ, ***Λύρα τῆς Σαπφοῦς, Ἡρωϊκὴ Κρῆτη*** καὶ ***Ὀλυμπιονίκη***, σᾶς εὔχομαι ἀπὸ καρδίας εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος. ***ΑΣΤΥ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ***

[Ιϛ'—65]

Ψηφισθεὶς αὐθορμήτως κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκλογὴν χωρὶς νὰ θέσω ὑποψηφιότητα, κατέρχομαι εἰς τὸ Δημοψήφισμα, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ ***Ἐθνικοῦ Ὀνείρου*** μὲ ὑπερδιακοσίους ψήφους. Ψηφίσατε λοιπὸν ὅλοι τὸ

ΕΝΔΟΞΟ ΣΟΥΛΙ

[Ιϛ'—67]

Η **«ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ»** εἶνε ξένη πρὸς τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1915. Θὰ ὑποστηρίξῃ μόνον τὸν **«ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑ»** καὶ τὴν **«ΔΟΞΑΣΜΕΝΗΝ ΕΛΛΑΔΑ»** ἀνεξαρτήτως κομματικῆς χροιᾶς.

Γενικὸς Ἀρχηγός: ***ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ***

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 30 Δεκεμ.—4 Ἰανουαρ.

ΑΘΗΝΩΝ: Κ. Α. Κροντηρᾶς, Στα. Γ. Βεντούρης, Κων. Φρ. Κρίσπης, Ἀνδρ. Ι. Παππᾶς, Μαρία Χ. Τζουανάκου, Δ. Η. Μακρῆς, Μαχμουλοῦ, Δημ. Ι. Ἐλευθερίου, Κούλα Α. Κονταρίνη, Μελ. Γ. Μελεάγρου, Ποιήτρια Σαπφώ, Ἐμμ. Μανσόλας, Ἀντ. Ε. Γλυκῆς, Ἐμ. Θ. Κασσαβέτης.
ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Σωτηρία Παταθανασίου.
ΑΡΓΟΥΣ: Ἀναστ. Δ. Πικροδημήτρης.
ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Ν. Κ. Σωτηρόπουλος.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Μακεδών.
ΚΛΑΜΩΝ: Σπυρ. Ι. Γεωργιάδης.
ΚΑΣΤΡΙΟΥ: Ἰωαν. Ἱππορ. Γρηγορίου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ι.Θ. Χειμαριός, Γεώργιος Α', Δημ. Γ. Δεσύλλας, Λιζέτα Γεω. Δεσύλλα, Λουκία Δ. Κακολίρη, Θεοδώρα Αντ. Κόλλα, Κωνστ. Μπίνας, Εὔα.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἀναστ. Σ. Παπαδόπουλος, Ἀναστ. Β. Βασιλείου.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεωρ. Κ. Κουτσαϊμάνης.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Χ.Α. Πολυχρονιάδης, Ἰω.Α. Πολυχρονιάδης.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γ. Π. Παπαμήτρος, Επ. Α. Καραβίας, Α. Γ. Παπαζαχαρίου, Πάνος Χ. Κολυβᾶς, Νένε Γ. Ριζικάρη, Γ. Κ. Βέγκος, Λουκᾶς Ι. Μπακούρος, Ν. Ζ. Ζωγραφίδης, Κων. Γ. Ἀγαπούσης, Ι. Μιχαλάκος, Βασ. Εὐθυμίου, Δημ. Π. Βαργιᾶς.
ΠΟΡΟΥ: Στυλ. Δορῆς.
ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Παπάκι, Ἀντιγ. Δ. Ζάμπα, Εὐφημία Ι. Ρέντζου.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Γεωρ. Ι. Λεώπουλος.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ἰωαν. Αθ. Τσιοβαρίδης, Ὄλγα Π. Γιαννουσοπούλου, Μαρίκα Ξ. Τζουμέρκα, Ζωὴ Ξ. Τζουμέρκα, Ἰσαβέλλα Ι. Ἀναγνωστιάδου, Καλλιόπη Νακοπούλου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Μιχ. Τσόπελας, Πατριωτικὸς Πόθος, Κύκνειον Ἆσμα, Σωτ. Π. Πετρόπουλος, Νικ. Ἀν. Ἀνεκνόπουλος.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀναστ. Χρ. Λαμπέσης, Ἰωάν. Χ. Νάκος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΚΩΝΣΤ. ΦΡ. ΚΡΙΣΠΗΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΚΩΝΣΤ. ΜΠΙΝΑΣ ἐν Κερκύρᾳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1915

Μὲ τὰς 420 σελίδας του.—Μὲ τὰς 460 εἰκόνας του.— Μὲ τὸν θαυμάσιον «Μικρὸν Μετανάστην»—Μὲ τὸ περιεργότατον ἀστυνομικὸν μυθιστόρημα ἡ «Κασσετίνα».—Μὲ τὰς ὡραίας «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολὰς» τοῦ Φαίδωνος.— Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται: **ΑΔΕΤΟΣ** *δραχμ. 8.*— **ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** *δραχμ. 10*

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν ὡρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχ. ἐπιταγῆς

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		*Ἐξωτερικοῦ*	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . . .	φρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Εσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαββάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος *Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰανουαρίου 1916* *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 7*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Καὶ λέγων αὐτά, ὁ ὑπάλληλος τῆς «Ἰατρικῆς Ζωῆς» σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζῃ στὴ μικρὴ τραπεζαρία. Βυθίσθηκε πάλι στοὺς ρεμβασμούς, ποῦ τοὺς εἶχε διακόψῃ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ βιβλίου.

«— Ναί, ἐμονολογοῦσε, ἡ ζωή μου θἀλλάξῃ καὶ πρέπει νἀλλάξῃ!»

Ἔξαφνα, βλέπων τὴν ἀδελφή του ποῦ τὸν ἄκουγε μὲ ἀπορία, τῆς εἶπε ἀπότομα:

— Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς, Κολέττα! Σοῦ εἶπα, ὅτι ἔχω ἐργασία!

* * *

Ἡ μικρούλα ὑπήκουσε. Κι' ἀφοῦ ἐφίλησε τὸν ἀδελφό της, μπῆκε στὴ μικροσκοπική της καμαρούλα κ' ἔπεσε γρήγορα στὸ κρεββατάκι της. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νἀποκοιμηθῆ εὐθύς.

Τὴν εἶχαν βάλῃ σὲ περιφρόνεια οἱ ἀσυνείθιστοι κάπως τρόποι τοῦ ἀδελφοῦ της, ποῦ τὸν ἔβλεπε ἀκόμη νὰ σουλατσάρῃ στὴν τραπεζαρία, ἀπὸ τὴν πόρτα ποῦ εἶχε μείνῃ μισανοικτή.

Ὁ νέος, ἀντὶ νὰ γράψῃ (*) ὅπως ἔκανε συνήθως ὅταν ἀγρυπνοῦσε τὴ νύκτα, εἶχεν ἀραδιάσῃ στὸ ἕνα σωρὸ μπουκαλάκια. Ἡ Κολέττα τὰ ἐγνώριζε. Ἦταν ἐκεῖνα ποῦ ἔγραφαν ἀπέξω: «Canabis Indica».. Ἔπειτα ὁ Ἀγκλὰς ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ συρτάρι τῆς ἐργαλειοθήκης, ποῦ εἶχε σὰν τελειόφοιτος τῆς Ἰατρικῆς, μιὰ μικρούλα σύριγγα γιὰ ἐνέσεις, καὶ τὴν ἐγέμισε προσεκτικὰ ἀπὸ τὸ δραστήριο ἐκεῖνο ναρκωτικό, προσέχων, ὡς φαίνεται, νὰ μὴ ρίξῃ οὔτε μιὰ σταγόνα παραπάνω.

«— Γιατὶ ὁ ἀδελφός μου τὰ κάνει αὐτά;» ἀποροῦσε μισοκοιμισμένη ἡ Κολέττα. Κι' ἄνοιξε τὰ μάτια της ἕτοιμη νὰ τὸν ρωτήσῃ, ὅταν ἔξαφνα τὸν εἶδε καὶ τὸν ἄκουσε νὰ σηκώνεται ὠχρός, νὰ κυττάζῃ τὴ σύριγγά του στὴ λάμπα καὶ νὰ προφέρῃ μόνος του τὰ μυστηριώδη αὐτὰ λόγια:

— Πρέπει!..ὅλα εἶνε ἕτοιμα!..αὔριο θὰ τὸ κάμω...πρέπει!..

Ἡ ἔκφρασίς του, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἦταν τόσο ἀλλόκοτη, ὥστε ἡ Κολέττα ἐτρόμαξε... Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ της ἦταν τόσο σκληρό, τὰ μάτια του ἐτόξευαν τέτοιες ἀστραπές, ὥστε ἡ μικρούλα δὲν ἐτόλμησε νὰ τοῦ μιλήσῃ. Κουκουλώθηκε μόνο στὸ κρεββατάκι της καὶ συλλογίσθηκε:

«Ἂς μὴ τὸν ἐνοχλήσω ἀπόψε τὸν ἀδελφό μου. Αὔριο τὸ πρωί ὅμως, πρὶν φύγῃ, θὰ τὸν ρωτήσω, γιατὶ ἦταν ἔτσι ἀγριεμένος καὶ χλωμός.. Μὴν εἶνε ἄρρωστος;.., Ἀχ, πῶς φοβοῦμαι..γιὰ τὸν ἀδελφό μου!»

Ἡ μικρούλα τέλος ἀποκοιμήθηκε. Καὶ στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ὁ Ἀγκλὰς ἐξακολούθησε νὰ ἐργάζεται, προετοιμάζων τὴν καταπληκτικὴ ἐκείνη κλοπὴ τῆς Πιστωτικῆς, ποῦ θὰ τὴν ἐξιστορίσωμε τώρα λεπτομερῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἡ «ἐπιστημονικὴ» κλοπή

Τὴν 15 Ἀπριλίου 1913 ὁ Εὐτύχιος Ἀγκλὰς, τὸ πρωί στὴς πέντε, ἕτοιμος νὰ φύγῃ, μπῆκε στὴν καμαρούλα, ὅπου ἐκοιμᾶτο ἡ ἀδελφή του.

Τὴν εἶδε μιὰ στιγμὴ στὸ τέλος κ' ἐπανέλαβε τὴν φράσι ποῦ εἶχε πῆ καὶ χθές:

«Πρέπει!»

Ἦταν ὠχρός, ἀλλ' ἀπο

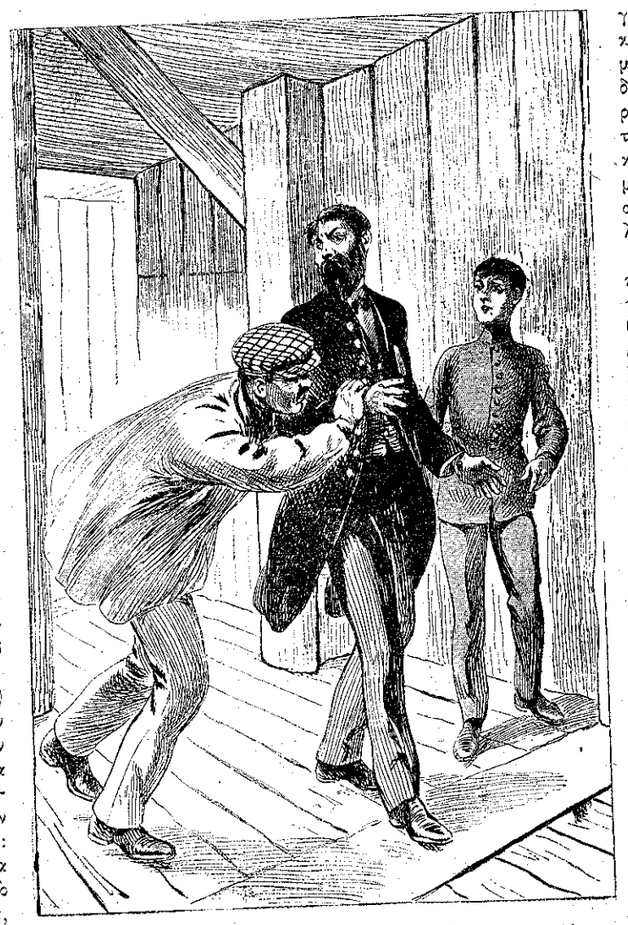

«Πρόσεχε λοιπόν, ἀδέξιε!.., Μ' ἐτσίμπησες!..» (Σελ. 55, στ. α'.)

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 46